

Είμαι Ζακυνθία, Μενεξεδένη Μπουκετάκι, Αφρόσσαν Θάλασαν, Φυσιολάτριδα — ή Ίδιότροπος Νεάνις (0) με Τηλεγραφόφωλο, Ζακυνθινόν Πανσέν, Θαλαμηγόν Αμυριόττην, 25ην Μαρτίου.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Απόλλωνα (έχει καλώς) Ονειρον της Κύπρου (βραβείον έστειλα) λοιπόν, έγχορσατε από την εξοχήν; Δευραίαν Υδραν (με πολύ ενδιαφέρον εδιάδασα το γραμματάκι σου χαριστίσματα εις τον αδελφόν σου) Ιερών Φλόγα (έστειλα εκ νέου το φύλλον που δεν είχες λάβη) Δαίμονα της Ερήμων (έλαδα, ευχαριστώ) Ιωάννην Δορυ (καλό ταξίδι, αι παραγγελίαι σου εξετελέθησαν) Δόμνην Ρόδου (σου έστειλα χάρτην των Αύσεων, ο όποιος εινε μόνον δια τας Λύσεις αι ασκήσεις γραφονται επί κοινού χάρτου) Δεκαπενταετή Πλοίαρχον (έστειλα ό,τι εξήγησες: χάρη που απέφασισες να μου γράψης συχνά) Διακόν Λιμένα (καλώς ήλθες βραβείον έστειλα περιμένω επιστολήν σου) Γλυκογύραμα (καλήν αντίμισιν, περιμένω) Παλλάδα (έχει καλώς: χαριστίσματα εις τον αδελφόν σου) Ναυικάν Φιλόχορον (τι λέγει ο Κανονισμός δια τας λύσεις; αυταί που έστειλες: επί κοινού χάρτου, δεν θα ληφθούν ύπ' όψει) Μυροβόλον Γον (ευχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις: αι μικραί σε αντασπάζονται) Φιλί της Μάννας (έτσι, να μη με λησμονήσ) Παροδορόμον (βραβείον έστειλα) Δάφνην του Πηριού (χάρη που έγινες καλά: ώραία ή περιγραφή της εκδρομής) Ανάνθινον Στέφανον (δεν άμφιβάλλω ότι ο Σύλλογός σας θα έχη ώραίαν και αποτελεσματικήν δράσιν και κάλιν ευχαριστώ θερμότερα) Ράβδον του Μωυσοόως (Όδηγόν έστειλα: εκεί θα ιδής ότι ποτέ δεν δημοσιεύω ποιήματα συνδρομητών μου) Περιηγήτην (τα ζητηθέντα έστάλησαν) Μαρσέτιδα Λίμνην, κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 24ην Σεπτεμβρίου, απάντησω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταί: 25 Αθηνών και Πειραιώς μέχρι της 13 Οκτωβρίου εν των Επαρχιών μέχρι της 24 Οκτωβρίου εν του Εξωτερικού μέχρι της 9 Νοεμβρίου.

432. Λεξιγράφος.

Πώς αγαπά μου λέει τώνα, Μά άπορώ εγώ στο άλλο, Και βασιλέα Μακεδόνα Κάνουν τα δυο πολύ μεγάλο Έστάλη υπό του Έθνικού Ίδεόδου

433. Συλλαβόγραφος.

Τρεις νότες πήρα στη γραμμή Που ό καθένας ξέρει Κ' ενό τις έτραγοόδαγα Με δυνατό φωνάρα, Άκούω τσάφ! — μαννούλα μου, Τι φοβερή σφαλάρια! Μορ' τ' ήταν τούτο το κακό; Κύτταξε κεί' τι χέρι!... Έστάλη υπό του Αντώνιου Μ. Πέππα

434. Στοιχειόγραφος

Ένα σχήμα στρογγυλόν Άν τό κέντρον του άλλάξη, Ένα κάτασπρον πτηνόν Έμπροστά σου θα πετάξη. Έστάλη υπό του Παγοδορόμου

435. Μεταγραμματισμός

Με τό Α όπωρικόν, Με τό Ο ναρκωτικόν. Έστάλη υπό του Υπερκασιού του Έθνους

436. Ρόμβος.

Τό πρώτον και τό έσχοναν στο κήτος θα ζήτησης Και μόνον με τό δεύτερον τα πάντα θα φωτίσης. Τό τρίτον στην έλληνικήν ιδέ Γεωγραφίαν, Τέλλο του Άδου ποταμός εις την Μυθολογίαν. Τό πέμπτον μου γνωστότοτον ως δημοτρακόν, Κι' ό Ρόμβος ετελείωσε με ένα κτητικόν. Έστάλη υπό της Κίρης

437. Εξάγωνον.

Τη άφαιρέσει ενός γραμματος εξ εκάστης των κάτωθι λέξεων και τη μεταθέσει, εν ανάγκη, των επιλοιπων γραμμάτων εκάστης, να σχηματισθούν άλλα τόσαι λέξεις, κατάλληλοι να σχηματισθούν Έξάγωνον ως εξής: * * * * *

άπας, γαρίς, άσιος, δάσος, Σαίς.

Έστάλη υπό του Ανδριάντος Παλαιολόγου

438. Επιγραφή.

Τ Ν Ρ Ν Ι Ο Φ Ω Μ Ν Α Γ Α Ι Ο Ω Ζητείται ή ανάγνωσις της επιγραφής ταύτης. Έστάλη από τό Πυλάκι της Κορήμου

439. Διαλή Ανουστιχ.

Τα δεύτερα γράμματα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν διάσπρον ποιητήν της αρχαιότητος, τα δε τρία αρχαίαν έροτήν: 1, Αθηναίος Νομοθέτης; 2, Αρχαίος Βασιλεύς της Μακεδονίας; 3, Μία των διαστάσεων των σωμάτων; 4, Άνώτατον δικαστήριον; 5, Τιτάν; 6, Έπιρρημα.

440. Μικτόν.

οου-τρ-ι-ου-α-κν-ευει-σν Έστάλη υπό του Ονειρου των Ελλήνων

441. Γρίφος.

μω μα μα μα μα μω Ο μω + ΕΕ Ατο μα Έστάλη υπό του Έθνικου Έγώιστου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με απλά στοιχία των 8 στοιχών λεπτά 10, δια δε τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παχιά στοιχία τό διπλάσιον, και με κς φ α λ α τ α τό τριπλάσιον. Έλάστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι όλιγοτέρας των 15 πληθύνονται ως να ήταν 15. Ο χωριστός στίχος, έτσι και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχιά ή άλλα στοιχία των 8 στοιχών, ύπολογίζεται ως 25 λέξεις άπλάι.— Αι μη συνδεδεμένα υπό του αντίμιου άγγελίαι δεν δημοσιεύονται!

Συλλυπούμαι έγχαρδίως Διακριθείσαν Άρσακειάδα και Ναυτοπόδαν του Μεσολογγίου δια τον θάνατον του σεβαστού πατρός των. Μαμαρωμένος Βασιληάς (0,309)

Ένα μεγάλο ΕΥΓΕ ετάς αγαπητάς μου Έλλάδα του Μέλλοντος και Ζιλχά Χανούμ δια τό βραβείον. Έλλάς, με έξασες; Ζιλχά μου κάκισσες; Και ένα καλώς ώρισες στη Γαλανή μας Στυροφόρα.— Ίδανικότης. (0,310)

Επανηλούσα εκ του ταξιδιού μου, γιατί ρετώ άπασιν Διαπλαστική κίνησιν. Μυροβόλον Γον (0,311)

ΝΕΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Αναλαμβάντες την Ίδρυσιν συλλόγου υπέρ της «Διαπλάσεως» παρακαλούμεν τους εν Κωνσταντινουπόλει και επαρχίαις συνδρομητάς και συνδρομητρίαις, όπως άποστείλωσι τάς διευθύνσεις των.— Ch. A. Stéphanopoulos, Abit han 10, Galata, Constantinople. (0, 312)

Καλό ταξίδι και καλήν αντίμισιν, Αγγυατία Βασιλόκαις! Μη μάς λησμονήσ. Ένθμού περιπετειάς Πειραιώς και έμπραντιν χειροκτιών.— Ρεμβάζουσα Σέληνολάτρις. (0, 313)

Ιδανικότης, έγχαριστώ έγχαρδίως δι' εύχαι φωτογραφίαν έδεις; πώς σου εφάνη;— Ρεμβάζουσα Σέληνολάτρις. (0, 314)

Εγχαρδις συγχαρητήρια, Έθναιε Πλάταιε. επί διατάσει σου. Χαριτί και μελάι υπάρχει αύτου;— Ρεμβάζουσα Σέληνολάτρις. (0, 315)

Τσιριγώτη! Έδάχκεν ό καιρός που έγες: την Βασιλόκαιδα ετάς συντροφία! Ο ήλιος σας μάς την εμαύρισε. Κατέεις ύνα λίε γένηκε; Σάν άράπα!— Ίδανικότης. (0, 316)

Η Βασιλόκαις εφθασεν ώ, τί χαρά μεγάλη! τον ερχομόν τους: χαρετού, φίλοι μικροί μεγάλοι. Ίδανικότης, (0, 317)

ΤΗΝ ΨΗΦΟΝ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΓΑΛΑΝΗΝ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑΝ

Εν εκ των όνειρων των τέκνων της αιματώδους Κορήτης ήτο να ύψωθή ή Γαλανή μας Σταυροφόρα, και ύψωθείσαν κατόπιν πολυετών αγώνων, έδλεπον ύπερηφάνως κυματίζουσαν επί των φουριών των. Ότε δε ή Τουρκία ήθέλησε να καταβιβάτη αυτήν πάντες άντέστησαν ειπόντες άπρέπει να πατήσων επί των πτωμάτων όλων ήμών ύνα καταβιβάσων την σημαίαν μας. Άλλ' όταν χάριν της μητρος αυτών Έλλάδος ύπεχώρησαν και κατεβιβάσθη, πάντες έκλαυσαν όρυσθέντες ύνα την ύψώσων και πάλιν. Προκειμένου λοιπόν περί του Δημοψηφίσματος, λαμβάνω τό θάρρος όπως προτρέψω υμάς ύνα ή Γαλανή μας Σταυροφόρα μη λείψη εξ ούδενός ψηφοδέλιου. Ο κομματισμός εξέλειπε πλέον, και τώρα με όλην την καλαίσθησιαν μας ως ψηφίσωμεν την Γαλανήν μας Σταυροφόραν, ψευδώνυμον πλήρες ποιήσεως και πατριωτισμού. Οι Κρήτες άρκίσθησαν να την ύψώσων και πάλιν, ήμείς δε ως την ύψώσωμεν εν τη αγαπητή Διαπλάσει βραβεύοντες αύτην! Ζήτω λοιπόν ή ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ Όλοι την ψήφον μας. Η νίκη υπέρ αύτης. Κόμης Μόντε-Χρήτος (0,318)

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

Χρυσή μου Βασιλόκαις, καλό ταξίδι και καλήν αντίμισιν. Μη ξεχνάς τό Χρυσό σου Παγάρι και τη Χρυσή σου Μάσκα. (0,320)

ΟΙ άλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλούνται, δια να μη παραπίπτη τό φύλλον των, να δηλώνουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις τό Γραφεϊόν μας, άποστέλλοντες και 50 λεπτά δια την εκτύπωσιν της νέας ταίνιας. Άλλως δέν ευνδυνάμεθα δια τη άπόλειαν του φύλλον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Ενιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμών ύπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, ΕΠΙΘΕΤΑ, ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΑΜΗΝΟΣ, ΤΡΙΜΗΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β', Τόμος 16ος, Έν Αθήναις, 3 Οκτωβρίου 1909, Έτος 31ον, Αριθ. 44

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΒΕΝΤΑΓΙΑ

Θα σάς ευχαριστούσεν, αγαπηταί μου νεαραί αναγνώστρια, αν έμανθάνατε πώς κατασκευάζεται τό κομψόν εκείνο παράρτημα της γυναικείας ένδυμασίας, τό όποιον ονομάζεται ριπίδιον ή κοινώς βεντάγια, και από πόσας εργατικές χείρας περνά καθέν των μερών του, προτού συνενωθούν όλα δια να σχηματίσουν έν ώραϊόν, κάποτε πολυτελές και πάντοτε λεπτεπίλεπτον κομψοτέγνημα;

Τό ριπίδιον εις την αρχαίαν Ελλάδα.

Δια να όμιλήσωμεν τεχνικώς, ή βεντάγια άποτελείται από δύο διακεκριμένα μέρη: τίν σκελετόν και τό ένδυμα ή φύλλον. Είς τά εργοστάσια, ό σκελετός όνομάζεται και πόδι ή ξύλο, — από οιανδήποτε άλλως τε ύλην και αν εινε καμωμένος. Ο σκελετός άποτελείται από λεπίδας ή σχίδακας, οι όποιοι εινε χονδρότεροι από την μέσην και κάτω, πολύ δε λεπτότεροι και εύλυγιστότεροι από την μέσην και επάνω. Είς τό μέρος αυτό των λεπίδων ή σχιδάκων επικολλάται τό φύλλον, μόνον ή διπλουν. Η πρώτη και ή τελευταία λεπίς, ή αρχή και τό τέλος της βεντάγιας γίνονται πάντοτε στερεώτερα και κοσμούνται ιδιαίτέρως. Διότι αυταί αι δύο φαίνονται απέξω, άποτελοΰσαι τρόπον τινά τό σωμα του ριπίδιου. Είς τά εργαστήρια ονομάζονται κοινώς στηρίγματα, ό δε ρόλος των εινε να προστατεύουν τό φύλλον όταν ή βεντάγια εινε κλειστή. Λεπίδες και στηρίγματα, δια ναποτε-

λέσουν άκτινωτόν ήμικυκλίον, τρυπάνται εις τό κάτω άκρον και διαπερνώνται όλα υπό μεταλλίνου άξονος, ό όποιος κρατεί και τίν κρίκον, εκ του όποιου ή βεντάγια ειμπορεί να κρεμασθή. Ο κρίκος εινε κατά τό μάλλον ή ήττον πολυτελής, από μάργαρον ή μετάλλον, στολισμένον κάποτε και με πολυτίμους λίθους. Η πολυτέλεια των άέργων εινε ό άρτος των εργαζομένων! Την άλήθειαν αύτην άποδεικνύει και τό πλήθος των εργατών τους όποίους άπασχολεί ή κατασκευή των ριπίδιων. Φαντασθήτε ότι μόνον εις την Γαλλίαν, — όπου γίνονται τα κομψότερα ριπίδια του κόσμου, — ή κατασκευή και ή ιδιαίτερα επεξεργασία των λεπιδων και των στηριγμάτων, δηλαδή μόνον του σκελετού, δίδει τροφήν εις τρεις χιλιάδας ανθρώπων. Υπάρχουν εκεί χωρία των όποιων δλοιοι κάτοικοι, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, καταγίνονται εις τό να περικόπτουν μηχανικώς ή να γλύφουν ξύλα, κόκκαλα, καλάμια και μάργαρον δια σκελετούς ριπίδιων. Έπί του σκελετού, άπλου ή πολυτελους, του κατασκευασθέντος τελειώς δια των χειρών των, πρόκειται τώρα να κολληθή τό φύλλον του χάρτου (ή ή περγαμνή, ή τό ύφασμα, ή ή δαντέλλα). Τούτο εινε δουλειά της παρισίνης βιομηχανίας, της άπαρμιλλου εις την κατασκευήν κομψοτεγνημάτων, και των γυναικείων εργαστηρίων, όπου θαυματουργαί χείρες επιτηδείων εργατιδων εκτελοΰν την πτύχασιν και

την εφαρμογήν των λεπτων ύφασμάτων, τα όποια κεντούν κάποτε με πούλιες.

Δια να διπλώση ή να πτυχώση τό ύφασμα, τό όποιον πρέπει να έχη τόσας πτυχάς όσας λεπίδας έχη τό σωμα του ριπίδιου, ή εργάτρια τό τοποθετεί μέσα εις μίαν μήτραν — καλούπι, — άποτελουμένην από δύο φύλλα χονδρού χάρτου, πτυχωμένου εκ των προτέρων. Όταν κλεισθή αύτό τό καλούπι και πιεσθή πολύ δυνατά, τό ύφασμα προσλαμβάνει πτυχάς ανεξαλείπτους.

Είς την Γαλλίαν κατασκευάζουν κατ' έτος ριπίδια αξίας δέκα εκατομμυρίων φράγκων. Τα όκτώ δέκατα της παραγωγής αύτης στέλλονται εις τό Έξωτερικόν. Είς την Ελλάδα όμως δεν βλέπομεν συνήθως παρισίνα ριπίδια. Τα είδη της γαλλικής βιομηχανίας κατήτησαν εδώ σπάνια, διότι οι έμποροι μας προτιμούν, ως εύθηνότερα, τά ψεύτικα, πρόστυχα και ακαλαίσθητα γερμανικά.

Η τιμή ενός ριπίδιου ποικίλει από πέντε λεπτά και άνω, τό δε άνω αύτό άνέρχεται κάποτε και εις δεκάδας χιλιάδων φράγκων! Άλλ' ανεξαρτήτως της τιμής, πσαι και ποίαι φροντίδες δεν καταβάλλονται δια να καλυφθή δι' όσω τό δυνατόν θελκτικόν ένδύματος ό σκελετός μιας βεντάγιας!

Υπάρχουν πρώτον τά κοινά ριπίδια, τά πωλούμενα χονδρικώς, επί των όποιων εργαίζονται αι ιδιοτροπίαι

Τό ριπίδιον κατά τον 15ον αιώνα.

της Γαπωνικής ζωγραφικής, τα διαφημιστικά ριπίδια (ρεκλάμα φαρμακείων, καταστημάτων του συρμού κτλ.) και ταναμνηστικά ριπίδια, όλα από κοινόν χάρτην λιθογραφημένων.

Έρχονται έπειτα τα ήμι-πολυτελή ριπίδια, από ύφασματα μάλλον εύθηνα, ζωγραφισμένα, μεταξωτά ή γάζες κεντημένες με πουλιές, κτλ. Υπάρχουν τέλος τα πολυτελή, τα καθαυτά καλλιτεχνήματα: ριπίδια από δαντέλλαν της χειρός, κλαισιούσαν περιγαμνηήν ή χάρτην, επί του οποίου ο έργατης-καλλιτέχνης ζωγραφίζει με ανεξίτηλα χρώματα ώραία σχέδια, πρωτότυπα ή κατά μιμήσιν μεγάλων ζωγράφων.

Αντιθέτως προς ό,τι πιστεύεται κοινώς, ή ζωγραφική των ριπίδιων δεν είναι προσιτή εις όλους. Διά τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἐργασίας χρειάζεται δεξιότης, ή οποία μόνον μετά μακράν πείραν αποκτάται. Οἱ ἀριστοτέχναι τοῦ εἶδους, εις τὸ Παρίσι, πληθρύνονται ἀδρότατα. Καί δέκα, καί εἴκοσι, καί πενήντα, καί εκατόν εικοσάφραγκα εἰμπορεῖ νά πάρη ένας φημισμένος εἰδικὸς ζωγράφος διὰ νά ζωγραφίσῃ ἐν μόνον φύλλον ριπίδιου, ἐνῶ ἄλλοι, κοινότεροι τεχνίται, παίρνουν ὀκτώ φράγκα...τὴν δωδεκάδα! Καί ὅμως, καί αὐτοὶ ἐπίσης ἔχουν ἐμπειρίαν καί δεξιότητα. Ἄλλα τὸ ἐπάγγελμα δὲν εἶνε δι' ὅλους ἐπίσης προσοδοφόρον, πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ἀγνώστων ζωγράφων ὑποφέρουν, διότι ὅ,τι κερδίζουν δὲν τοὺς φθάνει διὰ νά ζήσουν.

Τὸ ριπίδιον εἶνε ἐφεύρεσις ἀρχαιοτάτη, καί τὴν ἐξέλιξιν του, ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, εἰμπορεῖτε νά παρακολουθήσετε εἰς τὰς ώραίας καί χαρακτηριστικὰς εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι στολίζουν τὸ φύλλον τοῦτο. Ἡ πρώτη παριστᾷ τὸ ριπίδιον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Ἡ πλουσία ἐκείνη κυρία, ή οποία συνοδεύεται ἀπὸ μίαν δούλην, κρατούσαν ἀλεξήλιον, εἶνε Ταναγραία. Τὸ ριπίδιόν της ἔχει σχῆμα μισοῖου, καί ἀποτελεῖται ἀπὸ λεπτὸν δέρμα τεντωμένον ἐπὶ λεπτοῦ ἐπίσης σκελετοῦ ἐκ ξύλου ή καλάμου. Ἐκτὸς τῶν κοσμη-

μάτων, πιθανόν νά ὑπάρχουν ἐπ' αὐτοῦ καί ζωγραφίαι, ὅπως ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἀγγείων.

Εἰς τὴν δευτέραν εἰκόνα βλέπετε τὸ ριπίδιον κατὰ τὴν 15' αἰῶνα. Ἡ κόμισσα ἐκείνη, τῆς ὁποίας σηκώνει τὴν οὐρὰν εἰς μικρὸς ἀκόλουθος, κρατεῖ ριπίδιον ἰκανῶς ὁμοιάζον μετὰ βέντουλα τῆς σημερινῆς κουζίνας. Εἶνε ἀπὸ καρτόνι, περιενδεδυμένον, με μεταξωτὸν ὑφασμα καί δαντέλλαν, με κεντήματα, ἴσως δὲ καί με στολισματα ἐκ πολυτίμων λίθων. Ἡ κυρία ή ὁποία τὴν συνοδεύει—dame de compagnie, — κρατεῖ καί αὐτὴ ἐν κομψόν ριπίδιον ἀπὸ περὰ στρουθοκαμήλου ή παγωνίου, τὸ ἔποιον ὅμως δὲν κάμνει καί κολὺν ἀέρα.

Ἡ τετάρτη εἰκὼν μᾶς δείχνει τὸ ριπίδιον τοῦ 17' αἰῶνος. Ἡ Μαρκησία ή παραφουσκωμένη, με τὴν πουδραρισμένην κόμην καί τὸ ἡγουμενικὸν μπαστοῦνι, συμπληροῖν τὴν τουαλέτταν της με πολυτελέστατον ριπίδιον, τὸ ὁποῖον δὲν διαφέρει καί πολὺ ἀπὸ τὰ σημερινῶν ἐν χρήσει. Εἶνε κοκκαλίον, πιθανῶς ἐξ ἐλέφαντος, με εἰκόνας διασήμεου ζωγράφου τῆς ἐποχῆς.

Διὰ τὴν τρίτην εἰκόνα, δὲν εἶνε ἀνάγκη νά σᾶς εἰπω τίποτε. Παριστᾷ τὸ σύγχρονον ριπίδιον, τὸ ὁποῖον γνωρίζετε καλά. Σήμερον ἐμάθατε καί πῶς κατασκευάζεται. Νά ἐνθυμηθε, νεαραὶ μου ἀναγνώστρια, αὐτὸ τὸ μάθημα, καί ὁσάντις κρατεῖτε καί χειρίζεσθε με τὴν τὴν χάριν τὸ κομψόν σας ριπίδιον, νά συλλογίζεσθε πόσοι κόποι ἐχρητάσθησαν διὰ νά γίνῃ, καί πόσοι πτωχοὶ ἐργάται ἐβασανίσθησαν δι' αὐτὸ, χωρὶς πολλὰς καί με κερδίζουν καί ὅσα θὰ τοῖς ἐχρειάζοντο διὰ νά ζήσουν!.. Πτωχοὶ ἐργάται! Ἐκείνοι, διὰ τοὺς ὁποίους κοπιάζετε, οὔτε κἂν σᾶς συλλογίζονται!..

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΤΑ ΛΕΠΤΑ

Στὴ μικροῦλα Ἐυθαλία

“Οταν βλέπῃ ἐπὶ δρόμο κανένα πτωχὸ παιδί, ξυπόλυτο, ξεσκούρωτο, καί με κουρελιασμένα ρούχα, ή Φιφή ἐρωτᾷ γιατί «εἶνε έτσι». Καί ή μαμμά της τῆς ἀπαντᾷ ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ ἐκεῖνου δὲν ἔχουν λεπτὰ, γιὰ νά τοῦ ἀγοράσουν παπουτσάκια, καπελάκι καί ώραία φορέματα. Ἡ Φιφή ξεύρει τώρα, ὅτι χωρὶς λεπτὰ δὲν μπορεῖ νά ἔχη κανεὶς τίποτε ἐπὶ κόσμο: οὔτε κάλτσες, μὰ οὔτε κάστανα, — οὔτε κούκλα, μὰ οὔτε σταφύλια. Καί ξεύρει ἀκόμη ὅτι οἱ γονεῖς οἱ δικοὶ της ἔχουν πολλὰ λεπτὰ, καί γι' αὐτὸ ή Φι-

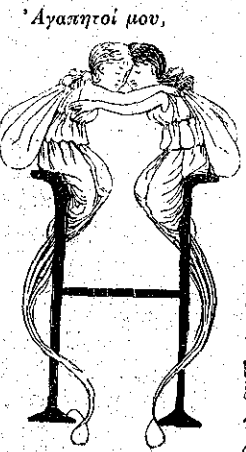

Τὸ ριπίδιον κατὰ τὸν 17' αἰῶνα.

Τὸ σημερινὸν ριπίδιον.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΖΕΙ

Λουὸν τὴν μανίαν τοῦ μικροκόσμου, ἐκπίπτουν, ἐγκαταλείπονται, λησμονοῦνται... Πρὸ τίνος, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἦτο τῆς μόδας ή πεδολοδρομία. Εἰσῆλθῃ μετὰ τὸ Σκαῖριν-Ρίγκ τῆς ἑδοῦ Σταδίου, τὸ ὁποῖον συνέπεσε μετὰ τὴν ἀσφαλτέστρωσιν τῶν κεντρικωτέρων μας δρόμων. Ἐμαθαν λοιπὸν τὰ παιδιά νά φοροῦν τροχοπέδιλα καί νά τρέχουν ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου. Ἀπὸ τοὺς μικροὺς μαθητὰς, ἕως τοὺς μικροὺς λούστρους, ὅλοι εἶχαν ζετρελλαθῇ με αὐτὸ τὸ παιγνίδι, τὸ ὁποῖον ἐπαίξετο λυσσωδῶς εἰς τοὺς δρόμους, προκαλοῦν νυχθημερὸν ἀγῶνας, στοιχήματα, γέλια καί...πτῶσεις.

σου λεπτά, καί θὰ ἔχη. Κύτταξε ὅμως νά μὴν παραγυρεύς, πότε τοῦτο, πότε ἄλλο, γιὰ νά μὴν τελειώσουν γρήγορα, ὅπως τελειώνει γρήγορα καί τὸ γλυκὸ, ὅταν κάθε λίγο γυρεύεις κουταλιές. — Ἄ, μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! ἀπήντησε φοβισμένη ἀκτμή ή Φιφή. Μὰ δὲν μοὺ λές, μαμμάκα, ποῖος στέλνει λεπτὰ τοῦ μπαμπᾶ; — Ὁ Θεός, παιδί μου. — Μὰ γιατί ὁ Θεός δὲν στέλνει λεπτὰ εἰς ὅλους, καί εἶνε τόσα παιδιά ξυπόλυτα καί ξεσκούρωτα; Ἡ μητέρα ἔχαμογέλασε καί εἶπε: — Ὁ Θεός, Φιφή μου, δὲ στέλνει λεπτὰ, παρὰ σὲ ὅσους δουλεύουν καί εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι. Στους κακοὺς, στους ὀκνηροὺς, δὲν στέλνει τίποτα. Ἡ Φιφή συλλογίσθηκε λιγάκι καί ρώτησε: — Ἄμα μεγαλώσω, καί εἶμαι καλή, καί δουλεύω, θὰ μοὺ στέλνῃ καί μέγα λεπτὰ ὁ Θεός; — Ἐννοεῖται! καί πολλὰ μάλιστα!.. Μ' αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι ή Φιφή παρηγορήθηκε στὴν ἐντέλεια. Ἄλλα δὲν ἐπέμεινε πιά νά τῆς ἀγοράσουν σουγιᾶ, καί εἰς τὸ ἐξῆς ἔκαμνε λιγώτερα ἐξοδα, ἀπὸ φόβον μὴν τελειώσουν πάλι τὰ λεπτὰ τοῦ μπαμπᾶ. Τότε ή μαμμά τὴν ἐπαίνεσε καί τῆς εἶπε, ὅτι αὐτὸ ποὺ κάμνει, λέγεται οἰκονομία.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ ΤΗΝΟΣ - ΔΗΛΟΣ

Εἰς τὸν ἀγαπητὸν μου φίλον Μ. Κ. Χ. Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὴ μαγεμένη καί χρυσή, Ποὺ ὅλα γελοῦσαν στὸν αἰθέρα, Καί προσκυνήσαμε κειπέρα Τὸ θεῖο τοῦ Φωτὸς νησί; Θαρρεῖς, τὰ φωτεινὰ σας νεῖοτα Σ' ὅλους μας ἔχουναν χαρὰ Καί μᾶς ἐφύτρωναν σὰ νὰ ἴωτα; Ὅπως στὰ χρόνια μὰ τὰ πρῶτα, Ἀνάλαφρα ζῶης φτερά. Κι' ὅπως ἐλοῦζονταν στὰ Κιόνια Οἱ πρόγονοί μας οἱ παλαιοί, Μὲς τὰ νερά τὰ ποσειδώνεα, Ἐκεῖνα τὰ θεοπέσια χρόνια, Πριν πᾶν στὴ Ἄηλο τὴν καλή, Ἔτσι καί μεῖς, ἀγνοί, λουσομένοι Καί με καθάρια τὴν ψυχή, Κι' ἀπὸ τραγοῦδια μεθυσμένοι, Θυμίζαμε τὴ βλοσυρμένη, Τὴν Ἀπολλῶνεια ἐποχή. Καί στὰ ἐρείπια, λές, ἐκεῖνα Ἐσπεύραμε χαρὰς ζοή Καί μετὰ τὰ ζωντανὰ μας κρῖνα Σκορπίσαμε ὀμμορροφίως ἀκτίνα Κι' ἀναγεννήσεως πνοή. Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν ἡμέρα Τὴν πρόσχαρη καί τὴν χρυσή, Ποὺ ὅλα γελοῦσαν στὸν αἰθέρα, Καί προσκυνήσαμε κειπέρα Τὸ θεῖο τοῦ Φωτὸς νησί; ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

των τὰ παιδιά, ρίχνονται εἰς τὰ προγράμματα καί εἰς τὰς ρεκλάμας τῶν θεάτρων, καί ή σκίζουν ἀπὸ τοὺς τοίχους, ή φασεύουν ἀπὸ τὰ τραπέζια τῶν καφετείων, τῶν ζαχαροπλαστείων κτλ. ὅπου κάθε ἀπόγευμα γίνεται διανομή. Οἱ θεατρῶναι παραπονοῦνται, διότι τὰ προγράμματα τῶν γίνονται οὕτως ἀνάσπαστα, πρὶν διαβασθῶν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ. Ἄλλ' οἱ θεατρῶναι εἶνε οἱ μόνον παραπονοῦμενοι κατὰ τοῦ παιγνιδίου, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νά θεωρηθῇ ὡς ἐν ἀπὸ τὰ ἀθωότερα.

Προχθές, εἰς τὴν ἀπέναντι τοῦ παραθύρου μου ταράτταν, ἐβλεπα ἕνα μικρὸν, ὁποῖος ἐπαίξε τράκες. Τὰ δελφάκια του τὸν ἐβοηθοῦσαν, ἐνῶ ή μητέρα του καί ή ὑπερέτρια παρηκολούθουν τὸ παιγνίδι ἀπὸ μέσα. Ὁ μικρὸς αὐτὸς τὸ ἔχει τελειοποιήσῃ. Κάμνει εἴκοσι, τριάντα, σαράντα χάρτινα χωνιά, τὰ ὁποῖα παρατάσσει μαζὶ ἐπὶ τῶν πλακῶν τῆς ταράττας, καί λέγει ὅτι εἶνε ή πυροβολαρχία τοῦ. Ἐπειτα τὰ καταπατεῖ τὸ ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου, ἀνευ διακοπῆς, καί ἀκούεται πλέον ἕνα μπαμπούμ συνεχές. Διότι ἔχει καί πολλὴν δεξιότητα, ὥστε σπανίως ἀποτυγχάνει εἰς τὸ πάτημα. Προχθές ἔξαφνα, ἀπὸ σαράντα χωνιά ποὺ εἶχε παρατάξῃ, μόνον δύο ή τρία δὲν ἐκρότησαν. Καί μερικὰ ἔκαμαν σὰν κανόνια ἀληθινὰ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐνεθάρρυνε τὸν μικρὸν πυροβολητὴν νά καυχῃθῇ: — Αὐτὰ εἶνε τοῦ τελειοτέρου συστήματος...Σανάδερ-Καννέ!

Ἐως πότε θὰ διαρκέσῃ ή μόδα τῶν χαρτινῶν κροτίδων; Ὅχι πολὺν καιρὸν βέβαια! Μοὺ φαίνεται μάλιστα, ὅτι ἀπὸ τώρα ἤρχισε νά ἐκπίπτῃ. Ὅθι ἐλεγες, ὅτι μετὰ τὰς πρώτας βροχὰς τοῦ φθινοπώρου ἐβράχησαν τὰ χαρτιά καί δὲν χρησιμοποιοῦνται ὅπως τὸ καλοκαίρι...Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ποτὲ ἕνα παιγνίδι δὲν διαρκεῖ πολὺ. Ὁ μικρὸς κοσμος εἶνε ἀφίκορος καί ἀγαπᾷ τὴν ποικιλίαν. Σήμερον-αὔριον θὰ ἐλθῇ νέον παιγνίδι ναντικαταστήσῃ τὸ παλαιόν, — ή μόδα θάλλάζῃ—καί τότε θὰ σᾶς ξαναγράψω... Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ θυμὸς ὁμοιάζει πρὸς τύραννον, ὁ ὁποῖος μᾶς διατάσσει νά ἐκβάλλωμεν φωνὰς μεγάλας, νά κτυπῶμεν καί νά κτυπώμεθα. Θέλεις νά κταρρῖψῃς τὸν τύραννον αὐτὸν ἀπὸ τὸν θρόνον του; Ὅταν σοῦ δῖθῃ τοιαύτας διαταγὰς, μὴ τὸν θρακοῦρη. * * * Ὁ Εἰρῆνης ὀργιζόμενος, ἔδερνε τὴν θάλασσαν καί ἐστελλε πρὸς τὸ ὄρος Ἄθων γράμματα ἀπειλητικά. Ὁ θυμὸς εἶνε πάθος καί φοβερὸν καί γελοῖον.

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. FORNEL]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ο Αντώνης είχεν αφήσει κάτω τα υποδήματάκια. Το ζήτημα κατανοούσε σοβαρόν, ἀφ' ἧς στιγμῆς δὲν ἤμπορούσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ καὶ ἡ Ἐπιστήμη !
— Τότε λοιπὸν ἐδῶ ὑπάρχει μαγεία !
Καί, φοβισμένος, ἐπιστοχώρησε δύο βήματα.
— Ἐλα δῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὴ μαγεία, ἀπήντησεν ὁ Αὐγουστός γελῶν ἀκόμη. Κάθε πρωί, ὁ ἐξάδελφός μου Κορπανῶφ, σὰν καλὸς νεοκώρης, συνειθίζει νὰ ρίχνῃ μιὰ ματιά στὰ ὑποδήματα τῶν κληρονόμων του. Καὶ προ-

«Εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον...» (Σελίς 361, στ. α')

χθές, ἅμα εἶδε ξεκάρφωτα τὰ υποδήματάκια τοῦ Κυρίλλου, κατέθηκε καὶ ἀγόρασε σφυρί καὶ καρφιά. Ἄν ἐξυπνοῦσε πρῶτον, ὅα τὸν ἐβλεπε νὰ τὰ καρφώνῃ. Σήμερα πάλι τὰ ἴδια. Δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ καὶ μ' ἐρώτησε. Μὰ γιατί ἐσύ ἐπιμένεις νὰ βγάλῃς καθεμέρα τὰ καρφιά ;
— Μὰ δὲ βλέπετε πῶς γλυστρᾷ καὶ πέφτει κάθε ὥρα ὁ Κύρ Λῶς ; !
— Καὶ νομίζεις πῶς φταῖνε τὰ καρφιά ;
— Νομίζω ; Εἶμαι βέβαιος !
— Τότε, συνεννοήθητε με τὸν ἐξάδελφόν μου. Ἦ καλλίτερα, ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν κ. Κορπανῶφ νὰ μὴν ξαναφτιάχνῃ ὅ,τι χαλάς. Τὰ καταραμένα αὐτὰ ὑποδήματα μοῦ στοιχίζουν ὡς σήμερα δεκαπέντε φράγκα. Ποιὸς ξέρει πόσα θὰ μεῦν στοιχίσουν αὔριον !
— Ἀφοῦ θυμηθῆκατε τὰ ἔξοδα, ὀλίγη θεία, πρέπει νὰ σᾶς εἰδοποιήσω καὶ γιὰ κάτι ἄλλο.
— Τί τρέχει πάλι ;
— Ἡ Ἀναστασία καὶ συλλογίσθη-

κε... Ἐχει τὴν ἰδέαν πῶς ἂν δὲν χαρίσετε ἀπὸ μιὰ ναυτικῆς φορεσιᾶ καὶ ἐπὶ πέντε ἀγοράκια, θὰ γίνῃ μεγάλο σκάνδαλο... Νὰ φιλοξενήτε, λέει, ἀνθρώπους ἐπὶ σπίτι σας... καὶ μάλιστα Ρώσους συγγενεῖς... καὶ νὰ ἔχετε τὸν τρόπο, δηλαδή χρήματα, μ' ἐννοεῖτε... Μοῦφαγε ταῦτα χθές τὸ βράδυ. Καὶ σήμερα τὸ πρῶτον πάλι τὰ ἴδια... Στὸ τέλος μοῦ εἶπε : «Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ ἔτσι. Ἐχω κ' ἐγὼ τὴ φιλοτιμίαν μου, καὶ δὲ θάφισω ποτὲ τὸν κύριον Αὐγουστο νὰ κάμῃ τέτοια χωριατιά.»
— Ἄ, ἔτσι ; ἔκαμεν ὁ Αὐγουστός μετὰ βραχείαν σιγὴν πολὺ καλὰ, θὰ τῆς σαρώσω μιὰ δουλειὰ τῆς Ἀναστασίας : θὰ τὴν προλάβουμε ! Ἄν τὴν ἀφίνα νὰ ψωνίσῃ αὐτὴ, θὰ μοῦ ξεφυγῶν τρακόσια φράγκα τὸ ὀλιγώτερον. Ἐλα, πήγαινε σὺ νὰ μοῦ ἀγοράσῃς τίς φορεσιὰς καὶ προσπάθησε νὰ βγάλῃς κί' ἀπὸ τὴ μύγα ζύγκι. Εἶνε, βλέπεις, ἡ ἐποχὴ τῶν οικονομικῶν.
Ἐγέλασε καὶ προσέθεσε :
— Ἦθελα νὰ ἐβλεπα τί μούτρα θὰ κάμῃ.
— Προσθάνω ἴσως πρὶν τοῦ φαγητοῦ εἶνε δέκα καὶ τέταρτο... ὡς τίς ἐνδεκάμισον πού τρῶτε... Τρέχω !
— Καὶ ἐγὼ, συνεπλήρωσεν ὁ Αὐγουστός μελαγχολικῶς, τρέχω πρὸς τὴν καταστροφὴν... καὶ ἀρκετὰ γρήγορα !
Ἐπῆρε τὸ βιβλίον, τὸ ὅποιον ἐζήτηε, καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Κορπανῶφ, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔπαιζε μετὰ τὰ παιδιὰ του εἰς τὸ σαλόνι. Ἐπειτα, χωρὶς κανὲν νὰ τῷ διηγήθῃ τὴν ἱστορίαν τῶν καρφίων, ἐπανήλθεν ἄθυμος εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐνεκλείσθη.
Εἶχε μεγάλην ἀνάγκην ὁ πτωχὸς Αὐγουστός τῆς βραχείας αὐτῆς ἀπομόνωσως, διότι καὶ ἄλλη αἰτία ἀνησυχίας προσετί-

«Καλὰ ψωνίζει ὁ Κύρ-Λῶς, ἔ ; .. (Σ. 353, στ. α')

θετο τώρα εἰς τὴν τῶσιν του φαδαριαν. Ἐπιστρέψων πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ σπῆτι, εἶχε συναντηθῆ με δύο φίλους του. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ Μάριος Ἀρτίνης, ὁ ὁποῖος συνήθως ἦτα διαχυτικὸς καὶ πλήρης φιλοφρόνων ἐκδηλώσεων, τῷ ἔριψε τὸν ταχὺν ἐκείνον, τὴν βιαστικὸν χαιρετισμόν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ μιαν δυσάρεστον συνάντησιν, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του σιωπηλῶς, σοβαρῶς, ψυχρῶς.
Ἀπεναντίας ὁ ἄλλος, ὁ Πέτρος Μερᾶν, νέος εἰλικρινῆς, εὐθύς, ἐλευθεροστομος καὶ κάπως φίλερς, μετὰ τὴν ὁποῖον ὁ Αὐγουστός ἤρχετο συχνὰ εἰς ρήξεις, μολονότι κατὰ βάθος τῷ ἀπέδιδε δίκαιον, αὐτίς λοιπὸν ὁ Μερᾶν ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν πρῶτον κ' ἐπλησίασε τὸν Δυμποῦᾶ λέγων :
— Ἄ, τί εὐτυχῆς συνάντησις ! Δὲν τὸ ἤλιξα πλέον.
Ἐπειτα, ἐνῶ ἡ κυρία Κορπανῶφ ἀπίσχυρε τὴν χεῖρά της, διὰ νάφισῃ ἐλεύθερον τὸν Αὐγουστο νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τὸν φίλον του, ὁ Μερᾶν, ἀφίνων κάτω τὴν βαλίτζαν πού ἐκρατούσεν, ἐπεκύρωσε τὴν φράσιν του διὰ θερμότητος χειραψίας καὶ προσέθεσεν :
— Ἄλλὰ δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃς τουλάχιστον τὸ Πανεπιστήμιον !.. Ὁ ἐξακολούθησες... μπορεῖς ; .. πρέπει !.. Εὐρεῖς πόσον ὁ πατέρας μου καὶ ἐγὼ σοῦ εἴμεθα ἀρσσωμένοι... Ἀδύνατον ὅμως νὰ συνομιλήσωμε ἔς αὐτὸ τὸ πεζοδρόμιον, μετὰ τὸσον κόσμον... Ἐλα καλλίτερα ἐπὶ σπῆτι... Σὲ παρακαλῶ πολὺ... Ὅα σκεφθοῦμε καὶ θὰ βροῦμε κανένα τρόπο... Ἐχεις ξένους, βλέπω, ἐπὶ σπῆτι ;
— Ναι ! αὐτοὶ με κρατοῦν ἀκόμη ἐπὶ Παρίσι.
— Καλὰ λοιπὸν, ἀφοῦ φύγουν οἱ ξένοι σου.
Ὁ Αὐγουστός ὑπεσχέθη, ἀλλὰ μετὰ τὸ βλέμμα καὶ μετὰ τὸν νοῦν ἄλλοῦ. Ὁ Κύριλλος, οἱ ἀστακοί, ὅλη ἡ φυλὴ τῶν Κορπανῶφ, τὸν ἀπησχόλουν τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Εὐρίσκειτο ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς φιλονεικίας του μετὰ τὸν ἀστακόπῳλῃν, καὶ τὸ πρόσωπόν του πρέπει νὰ ἦτο ἠλκοιωμένον.
Τοῦτο ὅμως ἐξηγούσε τὴν ἀναφώνησιν τοῦ Πέτρου Μερᾶν ; « Ἄ, ὡς-στε εἶνε λοιπὸν γεγονός ; »

— Ναι, ναι, εἶχεν ἀποκριθῆ ὁ Αὐγουστός, νομίσας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς ὑπόσχεσός του νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἰδῇ, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ τὸ Μπουρμποναί.
Τὴν σκηρὴν αὐτὴν ἀνεπὸλοι τώρα, καὶ ἐσυλλογίζετο ὅτι δὲν τὴν εἶχεν ἐνοήσῃ.
Καὶ πρῶτον, διατί ὁ Μάριος Ἀρτίνης δὲν τὸν ἐπλησίασε ; Τῷ εἶχε κάμη τίποτε πού νὰ τὸν ψυχράνῃ ; Ὁχι, τίποτε... Ὅσον καὶ ἂν προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ, ὁ Αὐγουστός δὲν εὐρίσκει τὸ παραμικρόν.
Ὅσον διὰ τὸν Πέτρον Μερᾶν, διὰ τοῦ παραδόξου ἀλλὰ συνήθους ἐκείνου φαινομένου, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ μνήμη μας συγκρατεῖ, οὕτως εἶπειν ἀνεπαίσθητως, μερικῶς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας δὲν μανθάνομεν ὅτι τὰς εἶδαμεν παρὰ μόνον τὴν στιγμὴν καθ' ἣν μᾶς τὰς ἀνταρτιστάνει, — ὁ Αὐγουστός ἐνεθυμήθη ἔξασνα, ὅτι ἐνῶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις «Εἶνε λοιπὸν γεγονός», ὁ φίλος του εἶχεν ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὴν φωνὴν συγκεινημένην. Πόθεν αὐτὴ ἡ συγκίνησις ; Καὶ τί ἐσήμαιναν αἱ ἀνήσχυτοι ἐρωτήσεις του περὶ τῆς ἐξακολούθησως τῶν σπουδῶν του ;
Αὐτὰ ὅλα ἦσαν πολὺ ὑπόπτα, πολὺ σκότεινά. Καὶ ὁ Αὐγουστός καταληφθεὶς ἀπὸ ἀόριστον φόβον, ὑπεσχέθη νὰ τὰ διαφωτίσῃ χωρὶς ἀναβολὴν.
Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Αντώνης ἐπίστρεψε μ' ἕνα πελώριον δέμα, θριαμβευτικῶς.
— Τὰ ἐκατάφερα μόνον μ' ἐκατὸν ἐβδομήντα φράγκα, κύριε ! Τίποτε, ψέματα ;
— Βέβαια, τίποτε ! ἀπήντησεν ὁ Αὐγουστός. Μερικὰ τέτοια ψώνια ἀκόμη, καὶ ἐξοφλῶ !..
Ἐν τούτοις ἐπάνευθε τὴν εὐθυμίαν του μετὰ τὸ ἀνοιγμὰ τοῦ δέματος. Πρὶν ἀναγγεῖλῃ τὸ πρόγευμα, ὁ Αντώνης ἔλαβε τὴν εὐχαριστήσιν νὰ πλώσῃ τὰς πέντε στολάς μίαν-μίαν εἰς τὰς πέντε καρέκλας τῶν μικρῶν Κορπανῶφ. Ἡ δὲ Ἀναστασία δὲν ἤξευρεν ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσῃ ἢ νὰ θυμώσῃ, ὅταν ὁ ὑπηρέτης τὴν ἔκραξε διὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὰ ψώνια του.
Εἰς τὸ τραπέζι, τὰ παιδιὰ δὲν ἠμπορούσαν νὰ κρατήσουν τὴν χαρὰν των.
Τὸ δὲ ἀπόγευμα, ἔλαβαν τὴν εὐχαριστήσιν νὰ ἐπιδείξουν τὰς στολάς των εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον, πρῶτα μὲσα εἰς τὸ ἀμαξάκι, τὸ συρόμενον ἀπὸ τράγους, καὶ ἔπειτα ἐπὶ τῆς ράχως τῶν ἀγαθῶν ἐλεφάντων. Εἰς τὸν γυρισμόν, ἐκάθησαν πρὸ τοῦ θεάτρου τῶν Νευροσκότων, εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία. Αὐτὰ ὅλα ἐστοίχισαν εἰς τὸν Αὐγουστον εἴκοσι φράγκα, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ δειλινίσματος εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης.

— Αὔριον, ἐσκέφθη ὁ Αὐγουστός, πρέπει νὰ ἐπινοήσω καμμίαν διασκέδασιν πολὺ οἰκονομικὴν διαφορητικὰ τὰ λεπτὰ δὲν θὰ μοῦ φθάσουν ὡς τὴν ἡμέραν πού θὰ φύγουν.
Τὴν ἐπομένην, τὸ ἔσπερας, πιστὸς εἰς τὸ καθῆκόν του ὁ Αντώνης, περιέγραψεν ὡς ἐξῆς τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας ἐκείνης, εἰς τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε τὴν μεθεπομένην ὁ κύριος Δυμποῦᾶ :
«Κύριε,
«Με συγχωρεῖτε πού δὲν σᾶς γράφω πολλά, διότι ἀρχισα κ' ἐγὼ νὰ κουράζωμαι. Μόλις ἀναιδῶ εἰς τὴν κάμαρά μου, καὶ μόλις καθήσω, εὐθύς με παίρνει ὁ ὕπνος. Δυὸ φορές μοῦ συνέβη αὐτὸ ἀπόψε, καὶ ἀκόμη δὲν ἔγραψα οὔτε πέντε γραμμῆς.
«Ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὶς δὲν θὰ μπορούσαν νὰ φανταστοῦν πῶς ὁ κ. Αὐγουστός καὶ οἱ ἐξάδελφοί του ἐπέρασαν σήμερα τὸ ἀπόγευμά των. Ἐφάρεψαν ἐπὶ Σηκουάνα ! Δηλαδή, ὁ κύριος Κορπανῶφ κοιμήθηκε, ἡ κυρία ἐδιάβασε, καὶ ὁ κύριος Αὐγουστός ἐπίασε τρία μικρὰ ψαράκια. Ὅσο γιὰ τὰ παιδιὰ, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ προτιμοῦσαν νὰ ἦταν κάπου ἄλλοῦ. Τὰ πέντε μεγαλιέτρα δισσκέδασαν μετὰ τὸ νὰ ρίχνουν πετραδάκια ἐπὶ τὸ νερὸ καὶ νὰ βλέπουν τὰ βαποράκια πού περνοῦσαν ὁ μικρότερος...»
— Ποῦ νὰ ἔπεσε σήμερα ; διέκοψεν ἡ Ἐδὶθ' ἐπὶ ποτάμι βέβαια.
Ὁ κύριος Δυμποῦᾶ ἔριψε ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῶν κατόπιν γραμμῶν.
— Ὁχι ἐπὶ ποτάμι, τὸ διαβολάκι. Νά, πάρε καὶ διάβαζε δυνατὰ.
Ἡ Ἐδὶθ' ἐπῆρε τὴν ἐπιστολήν ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ πατέρα της καὶ ἠθέλησε νὰ ἐξακολούθησῃ, ἀλλὰ δὲν ἠμπορούσεν ἀπὸ τὰ γέλια...
Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ πολυπαθὴς Κύριλλος ἔπεσε μετὰ τὸ κεφάλι μὲσα σ' ἕνα μαστέλλο γεμάτο πίσσαν. Ἐπίσσαναν μιαν βάρκαν, καὶ ἐπλησίασε νὰ ἰδῇ, μετὰ τὰ γεράκια εἰς τὰς τσέπες, μετὰ τὴ μύτη

ψηλά, ὅπως πάντοτε. Καὶ μολονότι δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἕνα καρφί εἰς τὸ ὑποδήματάκι του, διότι ὁ Αντώνης καὶ ὁ κύριος Κορπανῶφ συνεννοήθησαν ἐπιτέλους καὶ συμφώνησαν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ὁ μικρὸς ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, προσκέψας εἰς τὸ μαστέλλον, τὸ ὅποιον δὲν εἶδεν ἐμπρὸς του.
Ἡ ἐπιστολὴ ἐτελείονε με γραμμᾶς ἀμόρφους ἀντὶ ὑπογραφῆς.
— Ὁ Αντώνης θὰ κοιμήθη καὶ τρίτη φορὰ, παρετήρησεν ἡ Ἐδὶθ'.
— Ἔτσι φαίνεται. Ὁ Αὐγουστός τὴν ἐξέκαμε... καὶ ὁ κακομοῖρος δὲν εἶνε πιά νέος.

«Ὁ Κύριλλος ἔπεσε μέσα ἔς ἕνα μαστέλλο με πίσσαν...» (Σ. 361)

— Ὁ, μπαμπᾶ, παρεκάλεσεν ἡ Ἐδὶθ', ἡ ὁποία ἐγελοῦσεν ἀκόμη, ἄς γυρίσωμε ἐπὶ Παρίσι γιὰ λίγες μέρες. Ὅα εἶνε τόσῳ διασκεδαστικοί οἱ καλοὶ αὐτοὶ Κορπανῶφ !.. Δὲν θὰ παρηγορηθῶ ποτὲ ἂν φύγουν χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῶ, πάντων τὸ μικρὸν Κύριλλον.
— Ἀφίσε νὰ περάσουν ἀκόμη δυο-τρεῖς μέρες, καὶ βλέπομε.
Ἐπειτα, μετὰ μετὰ τὸ δυνατὸν ὀλιγότερον ἐρωτικῶν :
— Ἀλήθεια, θυμῆθηκα τώρα, ὅτε ἔχομε νὰ κανονίσωμε μετὰξὺ μας ἕνα

λογαριασμόν. ἤλθε σήμερα ὁ μάστορς κ' ἐζήτησε νὰ πληρωθῆ γιὰ τὴ στέγη.

— Πόσα, πόσα; ἠρώτησε ζώηρως ἡ νεάνις, διότι ἡ ἐπισκευασθεῖσα στέγη ἀνῆκεν εἰς τὸ κτήμᾶ τῆς, ἐπομένως ἡ δαπάνη ἐπεβάρυνεν αὐτὴν τὴν ἰδίαν.

— Τετρακόσια κέντε φράγκα.
— Ὡ, θὰ ξεπαρδιασθῶ!
— Ἐνθυμεῖσαι τὰς συμφωνίας μας;
— Ναι, ναι! οὔτε λεπτό χρέος, κα- νένα δάνειον, καὶ νὰ πληρώνω ὅλα τὰ ἐξοδα ἐγώ.

Ὀμιλοῦσα ὁλονέν, ἐκύτταξε τὸν πατέρα τῆς καὶ ἀπορούσε διατὶ τὸ πρόσω- πον τοῦ ἐξέφραζε τόσην εὐχαρίστησιν.

— Ἀλήθεια, τὸν ἠρώτησε, ἀποποι- εῖσαι νὰ μοῦ δανείσης αὐτὸ τὸ ποσόν;
— Ἀπολύτως.

Ἀνέβη καὶ ἔφερε τὸ πορτοφόλι τῆς, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου ἐκέλευσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ κύριος Δυμποῦ ἐξεχώρισε τὰ τετρακόσια πέντε φράγκα, μὲ τὰ ὅποια θὰ πληρώσει τὸν λογαρια- σμὸ τῆς στέγης, καὶ ἀπώθησε μὲ τὴν χεῖρά τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὅποια ἔ- μειναν.

— Αὐτὰ δὲν μοῦ φθάνουν οὔτε γιὰ δύο ζευγάρια γάντια, παρετήρησεν ἡ Ἐδίθ, βλέπουσα τὸ ἴσχυον ὑπόλοιπον.

— Ἐχεις καὶ γάντια, καὶ ἄπ' ὅλα...

— Καὶ ἂν χρειασθῆ νὰ κάμω ἐλεη- μούνην;

— Ἀναλαμβάνω τὰ φιλανθρωπικά σου ἐξοδα. Ἐχεις ἀπερίοριστον πίστω- σιν εἰς τὸ πορτοφόλι μου, ὅσον ἀφορᾷ τὸ κεφάλαιον τοῦτο. Εἶσαι εὐχαριστη- μένη;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις σκε- πτικῆ.

Καὶ ἔξαφνα, ἐνόησασα τί συμβαίνει:
— Ὡ, μπαμπά, ἀνέκραξεν ἀπληπι- σμένη, αὐτὸ εἶνε μακκιαβελικόν! Ὁ Αὔγουστος βασιζέται εἰς τὴν βοήθειάν μου, εἶμαι βεβαία.

Καί, σχεδὸν θυμωμένη:
— Δόσε μου πίσω τὰ λεπτά μου, ἀ- ναλαμβάνω νὰ καταφέρω τὸ μάστορη νὰ μὲ περιμένῃ.

— Δὲν πρέπει ποτε νὰ κάμνωμεν νὰ περιμένον ἐκείνους ποῦ ζοῦν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των, ὑπέλαβεν ὁ κ. Δυμποῦ σοβαρὸς.

Ἐπειτα, γελῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ὑ- ποχωρῆ:

— Τώρα, εἶπε, ποῦ ἐξησφαλίσθη κατὰ τῆς ἀδυναμίας σου πρὸς τὸν Αὔ- γουστον, ἂν ἡ ἀπάντησις, ποῦ περι- μένω ἀπὸ τὴν Ρωσίαν μ' εὐχαρίστησιν, θὰ πάμε στὸ Παρίσι, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

— Σὺ λοιπὸν ἐζήτησες τὸ λογαρια- σμὸ τῆς στέγης;
— Διάβολε!
— Ὀρισμένως εἶσαι ἀμείλικτος! ἐ- στέναξεν ἡ Ἐδίθ.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ

Ἔιχε δίκαιον ὁ φιλόσοφος Ἀντισθέ- νης λέγων, ὅτι ἐξ ἴσου συμφέρον εἶνε εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἔχη καὶ εἰλικρινεῖς φίλους καὶ ἀσπόνδους ἐχθρούς· διότι οἱ μὲν φίλοι σωφρονίζουν τοὺς παρεκτρε- πομένους φίλους διὰ τῶν συμβουλῶν των, οἱ δὲ ἐχθροὶ διὰ τῶν κακολογιῶν των. Μάλιστα δὲ τὴν ἀλήθειαν ἐκ τῶν ἐχθρῶν μᾶς δυνατέηα μᾶλλον νὰ τὴν ἀ- κούσωμεν ἢ ἐκ τῶν φίλων· διότι οἱ μὲν φίλοι, φοβούμενοι μὴ μᾶς δυσχερεστήσουν, παρασιωποῦν τὰ ἐλαττώματά μας ἢ τὰ σμικρύνουν, ἐνῶ ὁ ἐχθρὸς τὰ διακηρύτ- τει μεγάλη τῆ φωνῆ. Τὴν φωνὴν του μετὰ προσοχῆς ὀφείλομεν νὰ ἀκούωμεν, ἀποβλέποντες εἰς τὰ πράγματα διὰ τὰ ὅποια μᾶς κακολογεῖ, καὶ ὄχι εἰς τὴν πρὸς ἡμᾶς διαθέσιν του.

Ἐνα Θεσσαλὸν διενόηθη ἐχθρὸς του νὰ τὸν φρονεῖται. Ἐπιτεθεὶς κατ' αὐτοῦ μὲ μάγαιραν εἰς τὴν χεῖρα, τὸν ἐπλή- γωσεν εἰς μέρος τοῦ σώματος, εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχεν ἀπόστημα. Τὸ ἀπόστη- μα ἠνοιχθῆ καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔγινεν ὑ- γιής, ὡς νὰ ὑπέστη ἰατρικὴν ἐγχείρη- σιν· καθὼς λοιπὸν συνέβη εἰς τὸν Θεσ- σαλὸν ἐκεῖνον, νὰ ὠφεληθῆ ἐκ τοῦ ἐχ- θροῦ του, τοιοῦτος λόγος μία κακολο- γία τοῦ ἐχθροῦ μᾶς βλαβερὴν ἐκ μίσους, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ μᾶς βλάψῃ, μᾶς κα- ταδεικνύει ἐλαττώματι τῆς ψυχῆς μας, τὸ ὅποιον ἢ δὲν γνωρίζομεν ἢ παραμε- λούμεν, καὶ συντελεῖ εἰς τὴν ἐξάλειψίν του. Πολλοὶ ὅμως ὅταν κατηγορῶνται, δὲν ἐξετάζουν ἂν ἔχουν τὴν προσαπτο- μένην εἰς αὐτοὺς κακίαν, ἀλλ' ἀνι- γχνεύουσι τί ἐλαττώμα ἔχει ὁ ἐχθρὸς διὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν καὶ αὐτόν. Τοῦτο εἶνε ἀνόητον, διότι, ὅπως σπευδόμεν νὰ ἐξαλειφώμεν ἀπὸ τὰ φορέματά μας κηλίδας, τὰς ὁποίας μᾶς ὑπέδειξε τις, οὕτω καὶ πολὺ περισσότερο ὀφείλομεν νὰ ἐξαλειφώμεν τῆς ψυχῆς μας τὰς κη- λίδας. Ἐὰν ὅμως συμβῆ ὥστε νὰ μὴ ἔ- χωμεν τὸ προσαπτόμενον ὑπὸ τοῦ ἐχ- θροῦ μᾶς ἐλαττώμα, τότε ὀφείλομεν νὰ ζητήσωμεν τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁ- ποίαν ὁ ἐχθρὸς μᾶς ἐξεστόμισεν ἐναν- τίον μας τοιαύτην κατηγορίαν, καὶ νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν μας νὰ μὴ περιπίπτωμεν εἰς ἀμαρτήματα ὅμοιον ἢ συγγενῆς πρὸς τὸ ἐπιρριφθὲν καθ' ἡμῶν. Διότι πολλοὶ ἐκ τοιούτων λόγων κατη- γορήθησαν ἀδίκως. Ρωμαία δέσποινα κατηγορήθη ὡς ἀσεμνος, διότι ἦτο ἐλευ- θέρα εἰς τοὺς λόγους τῆς. Καὶ ὅμως ἡ γυνὴ ἐκεῖνη ἦτο ἀθήα. Ὁ Θεμιστοκλῆς κατηγορήθη ἀδίκως ὡς προδότης, διότι εἶχεν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ προδό- του Παισαίνου.

Ἐγκράτειαν γλώσσης, ἢ ὅποια εἶνε μέγα πλεονέκτημα, —τὸ νὰ εἴμεθα δη- λαδὴ κύριοι τῆς γλώσσης μας, νὰ μὴ ἐκφεύγουν ἐκ τοῦ στόματός μας λέξεις ἢ φράσεις, τὰς ὁποίας τὸ λογικὸν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἐκστομίσωμεν, —ἐγκρά- τειαν γλώσσης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτήσωμεν, ἂν δὲν ἀσκηθῶμεν νὰ καταστῆλωμεν τὸ κἀμιστον τῶν πα- θῶν μας, ὅποισιν εἶνε ἡ ὀργή. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀσκήσιν μεγάλως ὁ ἐχθρὸς μᾶς ὠφελεῖ. Μᾶς κακολογεῖ ἐκεῖνος, μᾶς ὑβρίζει, μᾶς λοιδορεῖ; Ἡμεῖς ἄς σιω- πώμεν, ἄς τὸν ἀνεχώμεθα· διότι, ἂν συνηθίσωμεν νὰ ὑπομένωμεν ἐχθρὸν κα- κολογοῦντα, τότε εὐκολώτατα θὰ ὑπο- μένωμεν καὶ τὴν παραφορὰν τῆς γυναι- κός μας, καὶ τῶν φίλων μας καὶ τῶν συγγενῶν μας τοὺς λόγους τοὺς πικρούς· τότε καὶ αὐτὰ τὰ ραπίσματα τῶν γο- νέων μας θὰ ἀνεχώμεθα ἄνευ θυμοῦ καὶ ἄνευ θορύβου. Ὁ Σωκράτης ὑπέμενε τὴν γυναικά του Ἐανθίππην, ἢ ὅποια εὐκόλως ὠργίζετο καὶ παρεφέρετο, δια- νοοῦμενος ὅτι, ἂν συνηθίσῃ ἐκεῖνη νὰ ὑπομένῃ, εὐκόλως τότε θὰ ὑπομένῃ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν βαναυσότητα. Ἄλλ' εἶνε πολὺ προτιμότερον νὰ γυ- μναζώμεθα εἰς τοῦτο ἀπὸ τὰς ὑβρεις καὶ τὰς κατηγορίας.

Ἐγκράτειαν γλώσσης, ἢ ὅποια εἶνε μέγα πλεονέκτημα, —τὸ νὰ εἴμεθα δη- λαδὴ κύριοι τῆς γλώσσης μας, νὰ μὴ ἐκφεύγουν ἐκ τοῦ στόματός μας λέξεις ἢ φράσεις, τὰς ὁποίας τὸ λογικὸν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἐκστομίσωμεν, —ἐγκρά- τειαν γλώσσης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτήσωμεν, ἂν δὲν ἀσκηθῶμεν νὰ καταστῆλωμεν τὸ κἀμιστον τῶν πα- θῶν μας, ὅποισιν εἶνε ἡ ὀργή. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀσκήσιν μεγάλως ὁ ἐχθρὸς μᾶς ὠφελεῖ. Μᾶς κακολογεῖ ἐκεῖνος, μᾶς ὑβρίζει, μᾶς λοιδορεῖ; Ἡμεῖς ἄς σιω- πώμεν, ἄς τὸν ἀνεχώμεθα· διότι, ἂν συνηθίσωμεν νὰ ὑπομένωμεν ἐχθρὸν κα- κολογοῦντα, τότε εὐκολώτατα θὰ ὑπο- μένωμεν καὶ τὴν παραφορὰν τῆς γυναι- κός μας, καὶ τῶν φίλων μας καὶ τῶν συγγενῶν μας τοὺς λόγους τοὺς πικρούς· τότε καὶ αὐτὰ τὰ ραπίσματα τῶν γο- νέων μας θὰ ἀνεχώμεθα ἄνευ θυμοῦ καὶ ἄνευ θορύβου. Ὁ Σωκράτης ὑπέμενε τὴν γυναικά του Ἐανθίππην, ἢ ὅποια εὐκόλως ὠργίζετο καὶ παρεφέρετο, δια- νοοῦμενος ὅτι, ἂν συνηθίσῃ ἐκεῖνη νὰ ὑπομένῃ, εὐκόλως τότε θὰ ὑπομένῃ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν βαναυσότητα. Ἄλλ' εἶνε πολὺ προτιμότερον νὰ γυ- μναζώμεθα εἰς τοῦτο ἀπὸ τὰς ὑβρεις καὶ τὰς κατηγορίας.

Ἐγκράτειαν γλώσσης, ἢ ὅποια εἶνε μέγα πλεονέκτημα, —τὸ νὰ εἴμεθα δη- λαδὴ κύριοι τῆς γλώσσης μας, νὰ μὴ ἐκφεύγουν ἐκ τοῦ στόματός μας λέξεις ἢ φράσεις, τὰς ὁποίας τὸ λογικὸν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἐκστομίσωμεν, —ἐγκρά- τειαν γλώσσης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτήσωμεν, ἂν δὲν ἀσκηθῶμεν νὰ καταστῆλωμεν τὸ κἀμιστον τῶν πα- θῶν μας, ὅποισιν εἶνε ἡ ὀργή. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀσκήσιν μεγάλως ὁ ἐχθρὸς μᾶς ὠφελεῖ. Μᾶς κακολογεῖ ἐκεῖνος, μᾶς ὑβρίζει, μᾶς λοιδορεῖ; Ἡμεῖς ἄς σιω- πώμεν, ἄς τὸν ἀνεχώμεθα· διότι, ἂν συνηθίσωμεν νὰ ὑπομένωμεν ἐχθρὸν κα- κολογοῦντα, τότε εὐκολώτατα θὰ ὑπο- μένωμεν καὶ τὴν παραφορὰν τῆς γυναι- κός μας, καὶ τῶν φίλων μας καὶ τῶν συγγενῶν μας τοὺς λόγους τοὺς πικρούς· τότε καὶ αὐτὰ τὰ ραπίσματα τῶν γο- νέων μας θὰ ἀνεχώμεθα ἄνευ θυμοῦ καὶ ἄνευ θορύβου. Ὁ Σωκράτης ὑπέμενε τὴν γυναικά του Ἐανθίππην, ἢ ὅποια εὐκόλως ὠργίζετο καὶ παρεφέρετο, δια- νοοῦμενος ὅτι, ἂν συνηθίσῃ ἐκεῖνη νὰ ὑπομένῃ, εὐκόλως τότε θὰ ὑπομένῃ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν βαναυσότητα. Ἄλλ' εἶνε πολὺ προτιμότερον νὰ γυ- μναζώμεθα εἰς τοῦτο ἀπὸ τὰς ὑβρεις καὶ τὰς κατηγορίας.

Ἐγκράτειαν γλώσσης, ἢ ὅποια εἶνε μέγα πλεονέκτημα, —τὸ νὰ εἴμεθα δη- λαδὴ κύριοι τῆς γλώσσης μας, νὰ μὴ ἐκφεύγουν ἐκ τοῦ στόματός μας λέξεις ἢ φράσεις, τὰς ὁποίας τὸ λογικὸν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἐκστομίσωμεν, —ἐγκρά- τειαν γλώσσης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτήσωμεν, ἂν δὲν ἀσκηθῶμεν νὰ καταστῆλωμεν τὸ κἀμιστον τῶν πα- θῶν μας, ὅποισιν εἶνε ἡ ὀργή. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀσκήσιν μεγάλως ὁ ἐχθρὸς μᾶς ὠφελεῖ. Μᾶς κακολογεῖ ἐκεῖνος, μᾶς ὑβρίζει, μᾶς λοιδορεῖ; Ἡμεῖς ἄς σιω- πώμεν, ἄς τὸν ἀνεχώμεθα· διότι, ἂν συνηθίσωμεν νὰ ὑπομένωμεν ἐχθρὸν κα- κολογοῦντα, τότε εὐκολώτατα θὰ ὑπο- μένωμεν καὶ τὴν παραφορὰν τῆς γυναι- κός μας, καὶ τῶν φίλων μας καὶ τῶν συγγενῶν μας τοὺς λόγους τοὺς πικρούς· τότε καὶ αὐτὰ τὰ ραπίσματα τῶν γο- νέων μας θὰ ἀνεχώμεθα ἄνευ θυμοῦ καὶ ἄνευ θορύβου. Ὁ Σωκράτης ὑπέμενε τὴν γυναικά του Ἐανθίππην, ἢ ὅποια εὐκόλως ὠργίζετο καὶ παρεφέρετο, δια- νοοῦμενος ὅτι, ἂν συνηθίσῃ ἐκεῖνη νὰ ὑπομένῃ, εὐκόλως τότε θὰ ὑπομένῃ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν βαναυσότητα. Ἄλλ' εἶνε πολὺ προτιμότερον νὰ γυ- μναζώμεθα εἰς τοῦτο ἀπὸ τὰς ὑβρεις καὶ τὰς κατηγορίας.

Ἐγκράτειαν γλώσσης, ἢ ὅποια εἶνε μέγα πλεονέκτημα, —τὸ νὰ εἴμεθα δη- λαδὴ κύριοι τῆς γλώσσης μας, νὰ μὴ ἐκφεύγουν ἐκ τοῦ στόματός μας λέξεις ἢ φράσεις, τὰς ὁποίας τὸ λογικὸν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἐκστομίσωμεν, —ἐγκρά- τειαν γλώσσης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτήσωμεν, ἂν δὲν ἀσκηθῶμεν νὰ καταστῆλωμεν τὸ κἀμιστον τῶν πα- θῶν μας, ὅποισιν εἶνε ἡ ὀργή. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀσκήσιν μεγάλως ὁ ἐχθρὸς μᾶς ὠφελεῖ. Μᾶς κακολογεῖ ἐκεῖνος, μᾶς ὑβρίζει, μᾶς λοιδορεῖ; Ἡμεῖς ἄς σιω- πώμεν, ἄς τὸν ἀνεχώμεθα· διότι, ἂν συνηθίσωμεν νὰ ὑπομένωμεν ἐχθρὸν κα- κολογοῦντα, τότε εὐκολώτατα θὰ ὑπο- μένωμεν καὶ τὴν παραφορὰν τῆς γυναι- κός μας, καὶ τῶν φίλων μας καὶ τῶν συγγενῶν μας τοὺς λόγους τοὺς πικρούς· τότε καὶ αὐτὰ τὰ ραπίσματα τῶν γο- νέων μας θὰ ἀνεχώμεθα ἄνευ θυμοῦ καὶ ἄνευ θορύβου. Ὁ Σωκράτης ὑπέμενε τὴν γυναικά του Ἐανθίππην, ἢ ὅποια εὐκόλως ὠργίζετο καὶ παρεφέρετο, δια- νοοῦμενος ὅτι, ἂν συνηθίσῃ ἐκεῖνη νὰ ὑπομένῃ, εὐκόλως τότε θὰ ὑπομένῃ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν βαναυσότητα. Ἄλλ' εἶνε πολὺ προτιμότερον νὰ γυ- μναζώμεθα εἰς τοῦτο ἀπὸ τὰς ὑβρεις καὶ τὰς κατηγορίας.

Ἐγκράτειαν γλώσσης, ἢ ὅποια εἶνε μέγα πλεονέκτημα, —τὸ νὰ εἴμεθα δη- λαδὴ κύριοι τῆς γλώσσης μας, νὰ μὴ ἐκφεύγουν ἐκ τοῦ στόματός μας λέξεις ἢ φράσεις, τὰς ὁποίας τὸ λογικὸν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἐκστομίσωμεν, —ἐγκρά- τειαν γλώσσης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτήσωμεν, ἂν δὲν ἀσκηθῶμεν νὰ καταστῆλωμεν τὸ κἀμιστον τῶν πα- θῶν μας, ὅποισιν εἶνε ἡ ὀργή. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀσκήσιν μεγάλως ὁ ἐχθρὸς μᾶς ὠφελεῖ. Μᾶς κακολογεῖ ἐκεῖνος, μᾶς ὑβρίζει, μᾶς λοιδορεῖ; Ἡμεῖς ἄς σιω- πώμεν, ἄς τὸν ἀνεχώμεθα· διότι, ἂν συνηθίσωμεν νὰ ὑπομένωμεν ἐχθρὸν κα- κολογοῦντα, τότε εὐκολώτατα θὰ ὑπο- μένωμεν καὶ τὴν παραφορὰν τῆς γυναι- κός μας, καὶ τῶν φίλων μας καὶ τῶν συγγενῶν μας τοὺς λόγους τοὺς πικρούς· τότε καὶ αὐτὰ τὰ ραπίσματα τῶν γο- νέων μας θὰ ἀνεχώμεθα ἄνευ θυμοῦ καὶ ἄνευ θορύβου. Ὁ Σωκράτης ὑπέμενε τὴν γυναικά του Ἐανθίππην, ἢ ὅποια εὐκόλως ὠργίζετο καὶ παρεφέρετο, δια- νοοῦμενος ὅτι, ἂν συνηθίσῃ ἐκεῖνη νὰ ὑπομένῃ, εὐκόλως τότε θὰ ὑπομένῃ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν βαναυσότητα. Ἄλλ' εἶνε πολὺ προτιμότερον νὰ γυ- μναζώμεθα εἰς τοῦτο ἀπὸ τὰς ὑβρεις καὶ τὰς κατηγορίας.

Ἐγκράτειαν γλώσσης, ἢ ὅποια εἶνε μέγα πλεονέκτημα, —τὸ νὰ εἴμεθα δη- λαδὴ κύριοι τῆς γλώσσης μας, νὰ μὴ ἐκφεύγουν ἐκ τοῦ στόματός μας λέξεις ἢ φράσεις, τὰς ὁποίας τὸ λογικὸν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἐκστομίσωμεν, —ἐγκρά- τειαν γλώσσης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτήσωμεν, ἂν δὲν ἀσκηθῶμεν νὰ καταστῆλωμεν τὸ κἀμιστον τῶν πα- θῶν μας, ὅποισιν εἶνε ἡ ὀργή. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀσκήσιν μεγάλως ὁ ἐχθρὸς μᾶς ὠφελεῖ. Μᾶς κακολογεῖ ἐκεῖνος, μᾶς ὑβρίζει, μᾶς λοιδορεῖ; Ἡμεῖς ἄς σιω- πώμεν, ἄς τὸν ἀνεχώμεθα· διότι, ἂν συνηθίσωμεν νὰ ὑπομένωμεν ἐχθρὸν κα- κολογοῦντα, τότε εὐκολώτατα θὰ ὑπο- μένωμεν καὶ τὴν παραφορὰν τῆς γυναι- κός μας, καὶ τῶν φίλων μας καὶ τῶν συγγενῶν μας τοὺς λόγους τοὺς πικρούς· τότε καὶ αὐτὰ τὰ ραπίσματα τῶν γο- νέων μας θὰ ἀνεχώμεθα ἄνευ θυμοῦ καὶ ἄνευ θορύβου. Ὁ Σωκράτης ὑπέμενε τὴν γυναικά του Ἐανθίππην, ἢ ὅποια εὐκόλως ὠργίζετο καὶ παρεφέρετο, δια- νοοῦμενος ὅτι, ἂν συνηθίσῃ ἐκεῖνη νὰ ὑπομένῃ, εὐκόλως τότε θὰ ὑπομένῃ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν βαναυσότητα. Ἄλλ' εἶνε πολὺ προτιμότερον νὰ γυ- μναζώμεθα εἰς τοῦτο ἀπὸ τὰς ὑβρεις καὶ τὰς κατηγορίας.

Ἐγκράτειαν γλώσσης, ἢ ὅποια εἶνε μέγα πλεονέκτημα, —τὸ νὰ εἴμεθα δη- λαδὴ κύριοι τῆς γλώσσης μας, νὰ μὴ ἐκφεύγουν ἐκ τοῦ στόματός μας λέξεις ἢ φράσεις, τὰς ὁποίας τὸ λογικὸν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἐκστομίσωμεν, —ἐγκρά- τειαν γλώσσης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτήσωμεν, ἂν δὲν ἀσκηθῶμεν νὰ καταστῆλωμεν τὸ κἀμιστον τῶν πα- θῶν μας, ὅποισιν εἶνε ἡ ὀργή. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀσκήσιν μεγάλως ὁ ἐχθρὸς μᾶς ὠφελεῖ. Μᾶς κακολογεῖ ἐκεῖνος, μᾶς ὑβρίζει, μᾶς λοιδορεῖ; Ἡμεῖς ἄς σιω- πώμεν, ἄς τὸν ἀνεχώμεθα· διότι, ἂν συνηθίσωμεν νὰ ὑπομένωμεν ἐχθρὸν κα- κολογοῦντα, τότε εὐκολώτατα θὰ ὑπο- μένωμεν καὶ τὴν παραφορὰν τῆς γυναι- κός μας, καὶ τῶν φίλων μας καὶ τῶν συγγενῶν μας τοὺς λόγους τοὺς πικρούς· τότε καὶ αὐτὰ τὰ ραπίσματα τῶν γο- νέων μας θὰ ἀνεχώμεθα ἄνευ θυμοῦ καὶ ἄνευ θορύβου. Ὁ Σωκράτης ὑπέμενε τὴν γυναικά του Ἐανθίππην, ἢ ὅποια εὐκόλως ὠργίζετο καὶ παρεφέρετο, δια- νοοῦμενος ὅτι, ἂν συνηθίσῃ ἐκεῖνη νὰ ὑπομένῃ, εὐκόλως τότε θὰ ὑπομένῃ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν βαναυσότητα. Ἄλλ' εἶνε πολὺ προτιμότερον νὰ γυ- μναζώμεθα εἰς τοῦτο ἀπὸ τὰς ὑβρεις καὶ τὰς κατηγορίας.

Ἐγκράτειαν γλώσσης, ἢ ὅποια εἶνε μέγα πλεονέκτημα, —τὸ νὰ εἴμεθα δη- λαδὴ κύριοι τῆς γλώσσης μας, νὰ μὴ ἐκφεύγουν ἐκ τοῦ στόματός μας λέξεις ἢ φράσεις, τὰς ὁποίας τὸ λογικὸν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἐκστομίσωμεν, —ἐγκρά- τειαν γλώσσης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτήσωμεν, ἂν δὲν ἀσκηθῶμεν νὰ καταστῆλωμεν τὸ κἀμιστον τῶν πα- θῶν μας, ὅποισιν εἶνε ἡ ὀργή. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀσκήσιν μεγάλως ὁ ἐχθρὸς μᾶς ὠφελεῖ. Μᾶς κακολογεῖ ἐκεῖνος, μᾶς ὑβρίζει, μᾶς λοιδορεῖ; Ἡμεῖς ἄς σιω- πώμεν, ἄς τὸν ἀνεχώμεθα· διότι, ἂν συνηθίσωμεν νὰ ὑπομένωμεν ἐχθρὸν κα- κολογοῦντα, τότε εὐκολώτατα θὰ ὑπο- μένωμεν καὶ τὴν παραφορὰν τῆς γυναι- κός μας, καὶ τῶν φίλων μας καὶ τῶν συγγενῶν μας τοὺς λόγους τοὺς πικρούς· τότε καὶ αὐτὰ τὰ ραπίσματα τῶν γο- νέων μας θὰ ἀνεχώμεθα ἄνευ θυμοῦ καὶ ἄνευ θορύβου. Ὁ Σωκράτης ὑπέμενε τὴν γυναικά του Ἐανθίππην, ἢ ὅποια εὐκόλως ὠργίζετο καὶ παρεφέρετο, δια- νοοῦμενος ὅτι, ἂν συνηθίσῃ ἐκεῖνη νὰ ὑπομένῃ, εὐκόλως τότε θὰ ὑπομένῃ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν βαναυσότητα. Ἄλλ' εἶνε πολὺ προτιμότερον νὰ γυ- μναζώμεθα εἰς τοῦτο ἀπὸ τὰς ὑβρεις καὶ τὰς κατηγορίας.

Ἐγκράτειαν γλώσσης, ἢ ὅποια εἶνε μέγα πλεονέκτημα, —τὸ νὰ εἴμεθα δη- λαδὴ κύριοι τῆς γλώσσης μας, νὰ μὴ ἐκφεύγουν ἐκ τοῦ στόματός μας λέξεις ἢ φράσεις, τὰς ὁποίας τὸ λογικὸν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἐκστομίσωμεν, —ἐγκρά- τειαν γλώσσης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτήσωμεν, ἂν δὲν ἀσκηθῶμεν νὰ καταστῆλωμεν τὸ κἀμιστον τῶν πα- θῶν μας, ὅποισιν εἶνε ἡ ὀργή. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀσκήσιν μεγάλως ὁ ἐχθρὸς μᾶς ὠφελεῖ. Μᾶς κακολογεῖ ἐκεῖνος, μᾶς ὑβρίζει, μᾶς λοιδορεῖ; Ἡμεῖς ἄς σιω- πώμεν, ἄς τὸν ἀνεχώμεθα· διότι, ἂν συνηθίσωμεν νὰ ὑπομένωμεν ἐχθρὸν κα- κολογοῦντα, τότε εὐκολώτατα θὰ ὑπο- μένωμεν καὶ τὴν παραφορὰν τῆς γυναι- κός μας, καὶ τῶν φίλων μας καὶ τῶν συγγενῶν μας τοὺς λόγους τοὺς πικρούς· τότε καὶ αὐτὰ τὰ ραπίσματα τῶν γο- νέων μας θὰ ἀνεχώμεθα ἄνευ θυμοῦ καὶ ἄνευ θορύβου. Ὁ Σωκράτης ὑπέμενε τὴν γυναικά του Ἐανθίππην, ἢ ὅποια εὐκόλως ὠργίζετο καὶ παρεφέρετο, δια- νοοῦμενος ὅτι, ἂν συνηθίσῃ ἐκεῖνη νὰ ὑπομένῃ, εὐκόλως τότε θὰ ὑπομένῃ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν βαναυσότητα. Ἄλλ' εἶνε πολὺ προτιμότερον νὰ γυ- μναζώμεθα εἰς τοῦτο ἀπὸ τὰς ὑβρεις καὶ τὰς κατηγορίας.

Ἐγκράτειαν γλώσσης, ἢ ὅποια εἶνε μέγα πλεονέκτημα, —τὸ νὰ εἴμεθα δη- λαδὴ κύριοι τῆς γλώσσης μας, νὰ μὴ ἐκφεύγουν ἐκ τοῦ στόματός μας λέξεις ἢ φράσεις, τὰς ὁποίας τὸ λογικὸν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἐκστομίσωμεν, —ἐγκρά- τειαν γλώσσης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτήσωμεν, ἂν δὲν ἀσκηθῶμεν νὰ καταστῆλωμεν τὸ κἀμιστον τῶν πα- θῶν μας, ὅποισιν εἶνε ἡ ὀργή. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀσκήσιν μεγάλως ὁ ἐχθρὸς μᾶς ὠφελεῖ. Μᾶς κακολογεῖ ἐκεῖνος, μᾶς ὑβρίζει, μᾶς λοιδορεῖ; Ἡμεῖς ἄς σιω- πώμεν, ἄς τὸν ἀνεχώμεθα· διότι, ἂν συνηθίσωμεν νὰ ὑπομένωμεν ἐχθρὸν κα- κολογοῦντα, τότε εὐκολώτατα θὰ ὑπο- μένωμεν καὶ τὴν παραφορὰν τῆς γυναι- κός μας, καὶ τῶν φίλων μας καὶ τῶν συγγενῶν μας τοὺς λόγους τοὺς πικρούς· τότε καὶ αὐτὰ τὰ ραπίσματα τῶν γο- νέων μας θὰ ἀνεχώμεθα ἄνευ θυμοῦ καὶ ἄνευ θορύβου. Ὁ Σωκράτης ὑπέμενε τὴν γυναικά του Ἐανθίππην, ἢ ὅποια εὐκόλως ὠργίζετο καὶ παρεφέρετο, δια- νοοῦμενος ὅτι, ἂν συνηθίσῃ ἐκεῖνη νὰ ὑπομένῃ, εὐκόλως τότε θὰ ὑπομένῃ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν βαναυσότητα. Ἄλλ' εἶνε πολὺ προτιμότερον νὰ γυ- μναζώμεθα εἰς τοῦτο ἀπὸ τὰς ὑβρεις καὶ τὰς κατηγορίας.

Ἐγκράτειαν γλώσσης, ἢ ὅποια εἶνε μέγα πλεονέκτημα, —τὸ νὰ εἴμεθα δη- λαδὴ κύριοι τῆς γλώσσης μας, νὰ μὴ ἐκφεύγουν

γάλη επιθυμία να λάβουν ψευδώνυμον. Δι' μικρού περι μάλιστα με ηνάγκασαν να τας κάμω μερικά, να είπωμεν, μαθήματα περί τών αινιγμάτων, και από τώρα ήρχισαν να ετοιμάζωσι συλλογὰς διὰ τόν ἐρχόμενον διαγωνισμόν.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Άρροπη Χάρις, κ. Άπολυταρχικόν Σύνταγμα, κ. (Ι.Μ.) Βίκτωρ Οδύσσεύς, κ. Βασιλεύς τής Σπάρτης, κ. (Τ.Α.) Μαντιέων τών Δελφών, κ. (Μ.Σ.) Καρδιογνώστης, κ. (+ + +) Μαντιέων τής Δωδώνης, κ. (Ε.Τ.) Έθνικόν Δάβαρον, κ. (Α.Α.) Ηλιοτρόπιον, κ. Άγνή Φιλία, κ. (Χ.Γ.) Ναυτική Πυξίς, κ. (Μ.Κ.) Θαλάσσιος Όρειόκομος, κ. (Ν.Ν.) Μαίμευδισσα, κ. Καθαρόσκιλος, κ. (Μ.Κ.) Λαοβιακή Άκμή, κ. (Θ.Μ.) Παιδίον τών Δασών, κ. Καρποφόρος Άμπελος, κ. (Ε.Α.) Παταχού Παρών, κ. (Π.Κ.) Άρρηκτος Δράκων, κ. (Σ.Α.) Σιγή τού Δάσου, κ. Βασιλεύς τής Ρώμης, κ. (Ν.Ε.) Σιωπηλή Νύξ, κ. (Α.Τ.) Ηρωϊκή Κρήτη, κ. (Μ.Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδύμεια πρότασις δημοσιεύεται, εάν δέν συν- οδεύεται υπό τού αντίτιμου ής εξής: Διά τας πρώτας τρεις προτάσεις λεπτά 25. Διά τας επί πλέον τού αυτού φύλλου, 5 λεπτά ή λέξες.— Προτείνον μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λοχούν δια τού σκοπού τούτου, προς τούς έχοντας ψευδώνυμον επίσης λοχούν δια τού σκοπού τούτου. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηργημένα, δέν δημοσιεύονται. — Ό έντός παρενθέσεως αριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δέν ανταπέδω- σεν είσέτι ό κρτείνων.]

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάντα- λάξουν: ή Νύμφη τού Νείλου (0) με Έ- λαφον τής Αιγύπτου, Χείρα Βοηθείας, Μίαν τών Χαριτών, Ποιητικόν Καρδιαν, Χρυσό Παγώνι, Δοῦκα τής Σπάρτης, Έλείδερον Έλληνα, Κυνηγόν τής Έσθμης, Δάσχη τού Ωραίου, Έργονον Αὐτοκράτορος— ή Δη- μοσημένη (2) με Δάφον τού Γάνου, Δάφνην τού Πηνειού, Κύριον τών Κυμάτων, Έλλη- κήν Άστία, Ανακρόντα, Διακριθείσαν Αρ- σακειάδα, Πονεμένη Διαβάτην, Χιόνην, Εί- μαι Ζακυνθία, 25 Μαρίον, Έθνομάρτυρα, Άθανάσιον Διάκον — ή Συλφίς (0) με Χρυσό Παγώνι, Κόκκινην Παπαρούνην, Ταπεινόν Κύ- ριον, Χείρα Βοηθείας, Φυσιολάτριάδα, Δάσχη τού Ωραίου, Ανακρόντα — τού Τυρόλ Κα- πέλλο (0) με Αεροίαν Υδραν, Κόρην τών Κυμάτων, Ταπεινόν Κύριον, Χρυσό Παγώνι — τού Αργυρόχλωμον Φεγγάρι (0) με Πρι- κλισσαν τού Βυζαντίου, Ρίον Αερογαλιάν, Έξέδραν Πατρών, Χρυσό Παγώνι — τού Τριαν- ταφυλλένου Μπουκκάτι (0) με Χρυσό Πα- γώνι, Χρυσήν Μάσκαν, Κόκκινην Παπαρούνην.

Η Διαπλάσις άσπάξεται τούς φίλους της: Νύμφην τού Νείλου (είδα, ότι σου ή- ρεσαν τα πρώτα τετράδια Μ. Μυστικῶν που έλαβες από φίλας μου' ναι, είνε ώραία δια- σκέδασις ή ανταλλαγή.) Χουριέν (έχει καλώς τού ψευδώνυμου σου μου άρεσε πολύ.) Ένθου- σιάδην Έλληνα (αί λύσεις άντικατεστάθησαν.) Έργονον Αὐτοκράτορος (εὐχαριστῶ πολύ βραβεῖον έστειλα.) Αφροόσαν Θάλασαν (χαί- ρτην τών Λύσεων έστειλα' πῶς έπήγαν αί εί- σιτήριοι;) Έθσομον Ίον (τά έλαβα, εὐχα- ριστῶ.) Δεινοπαθουμένη Έλλάδα (εὐχαρι- στῶ πολύ διά τού ξεσπάθωμα' έστειλα.) Αρ- γυρόχρωμό Φεγγάρι (χαίρω πολύ δι' όσα μου γράφεις' φίλησέ μου τάδελενάκια σου που πά- σχουν από διαπλαστίδα.) Έλληνικόν Στέμμα (τόμον έστειλα.) Τυρόλ Καπέλο (δίου σε άντα- σπάχονται.) Δωδοναῖον, κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 30 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εις τού προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκταί: εξ' Αθηνών και Πε- ραιώς μέχρι τής 20' Οκτωβρίου' εν τών Έ- παρχιών μέχρι τής 31' Οκτωβρίου' εν τού Έξωτερικού μέχρι τής 16 Νοεμβρίου.

Ό χάριτες τών λύσεων, επί τού οποίου δέν γράφωσι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται εν τῷ Γραφείῳ μας εις φανέλ- λους, άν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμῆται φρ. 1.1

442. Δεξιόγραφος.

Ηνωσα δούλον δυστυχή Με Άνθος εὐσομον, φράστον, Και έκαμα τών Αθηνών, Όνομαστόν ναῦν άρχαῖον. Έστάλη υπό τής Νάυκης

443. Συλλαβογράφος.

Μεταῦ δύο γραμμάτων Σύνδεσμον άν παρεθέσης, Μίαν πόλιν τής Γαλλίας, Ός και τής Μικρῆς Άσίας, Πάραυτα άποτελέσης. Έστάλη υπό τού Ίερού Άγώνος

444. Μεταγραμματισμός.

Άπό σκάφος τι μικρόν, Βγάλε Μι και βάλε Σι, Και θα κάμης παρευθῆς Ένα εὐμορρον νησι.

445. Αναγραμματισμός.

Ένα εκ τών Δώδεκα Αναγραμματίζω, Κι' όρος τι περιφωμον Οὕτω σχηματίζω. Έστάλη υπό Εὐστρατίου Γ. Παρασκευαΐδου

446. Πυραμίς.

Οι σταυροί άποτελοῦν συνάισθημα * + * = Άνθος εὐάδης. * * + * * = Βασιλόπαις τής Τροίας * * * + * * * = Νήσος τού Αιγαίου. * * * * + * * * * = Τιμή και άμοιβή. Έστάλη υπό τού Μικρού Κοπηλάτου

447. Έπιγραφή.

Υ Ο Ν Υ Ο Τ Α Σ Σ Ω Α Γ Η Η Ω Τ Ε Χ Ε Ρ Τ Ο Ρ Η Η Μ

Ζητείται ή άνάγνωσις τής έπιγραφής ταύτης. Έστάλη υπό τού Αιγυλιού

448. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 = Κατάστημα. 2 3 4 2 = Πόλις. 3 9 6 7 = Ρήμα. 4 3 9 1 7 = Ρήμα. 5 6 10 5 11 = Φάρμακον. 6 7 8 7 = Ρήμα. 7 1 3 2 = Χρωστική ύλη. 8 9 6 4 5 11 = Νόμισμα. 9 3 2 4 7 = Μούσα. 10 5 11 10 5 11 = Πέλαγος. 11 9 3 7 11 = Αὐτοκράτωρ.

449. Μεσοστιχίς

Τα μεσαία γράμματα τών κάτωθι ζητου- μένων λέξεων άποτελοῦν άρχαῖον Λυρικόν ποιητήν. 1, Μούσα. 2, Είς τών επτά σοφῶν. 3, Άρχαία βασιλόπαις. 4, Μούσα. 5, Βασιλεύς τών Θεῶν. 6, Νήσος τού Αιγαίου. 7, Άρ- χαῖας Βασιλόπαις. Έστάλη υπό τού Τετραπεράτου Μιτυληνίου

450. Έλλιπσοσύμφωνον ο-ε-ουο-ηο-η-ε-οα-χααο Έστάλη υπό τής Αφροόσης Θάλασσης 451. Γρίφος

Οι Πλάς, 1 ΤΟ ΤΟ ΤΟ κ' : : τών Α' 1909 Τρέχει Έστάλη υπό τού Αεζίου Απώλλωνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ασκήσεων τού φύλλου 35. 348. Τάκτιος (τά, κήτος) — 349. Φειδα- ρις (φῆ, δῆ, ρις) — 350. Κρίνος — πόντος. — 351. Ό γρήνος, οι μήνες και οι μέρες. 352. Ρ 353. ΔΙΕΧΤΛΟΣ (ισχύς, σάλος, Χιος, υαλος, λόγος, όγλος) Μ Η Ν — 354 — 356 1, Σο- Μ Ι Ν Ω Σ — 354 — 356 1, Σο- Ε Ε Ν Ο Φ Ω Ν — 354 — 356 1, Σο- Π Ε Ρ Ι Σ Τ Ε Ρ Α — 354 — 356 1, Σο- γα τού ψευδός. — 357. ΡΟΔΟΠΗ (Ρόδον, ΚΟρνήλιος, έδΟμάς, ΣοφΟκλής, ΦίλιΠπος, κινύΗ.) — 358. Ό χαρακτήρ τής αληθείας ά- ρετής είνε ή μετριοπροσύνη. — 359. Μηδενί συμφωρον άνειδίσης (μηδεν εις ήμ- Φωρ άνω η-δεις εις.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εγχαρδίας εὐχαριστῶ τόν άγαπητόν φίλον μου Εύρωστῶ. Τριανταφυλλίδην. Θεόδωρος Φόρος (Θ, 321)

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

(πρώην Έλλην Μαραθωνομάχος) ύποψηφια Δημοψηφισματος τού 1909 (Θ, 322)

Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Έδομαδικα εικονογραφημένη έπιθεώρησις εκδιδομένη κατά Πέμπτην εν Αθήναις. Διευθυ- τής: Σπύρος Κ. Τρικούπης.

Γραφεία: Όδός Δάρου 6, Πλατεία Όμο- νοίας, Αθήναι.

Συνδρομή προκληρωτά: Έσωτερικού, ετήσια δρ. 5, εξάμηνος δρ. 3.— Έξωτερικού: ετήσια φρ. 8, εξάμηνος φρ. 4.— Η «Δάφνη» έχει τακτικήν συνεργασίαν τών διαπρεπιστέ- ρων μας λογογράφων και εκδίδεται Δωδεκα- σέλιδος και με πλήθος εικόνων. (Θ, 321)

ΠΕΝΤΕ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ

Διά τού Δημοψηφισμα τού 1909

ΗΣΥΧΟ ΑΕΡΑΚΙ ΗΧΩ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ ΚΕΛΑΡΥΖΟΝ ΡΥΑΚΙΟΝ ΣΙΓΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ ΣΙΩΠΗΛΗ ΝΥΞ (Θ, 325)

Ψηφίσατε, άγαπητοί συνάδελφοι, τά άνω προτεινόμενα Ψευδώνυμα μας. Νομί- ζομεν ότι είνε άξια τής ψήφου σας. Έσυχο Αεράκι και Σι (Θ, 326)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Έυνιστώμενον υπό τού Υπουργείου τής Παιδείας ός τού κατ'έξοχην παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ήμῶν ύπηρεσίας και υπό τού Οικουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ός άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παΐδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΑΜΗΝΟΣ, ΤΡΙΜΗΝΟΣ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΕΠ. 20, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 0,20, Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμῶνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25), ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Οδός Εδριπίδου άρ. 38, παρά τού Βαρθάκιον, Έν Αθήναις, 10 Οκτωβρίου 1909, Έτος 31ον.— Αριθ. 45

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. Ό Αύγουστος δέν έτολμούσε πλέον να κάμη τούς λογαριασμούς του. Έ- λάμβανε χρήματα όσάκις τῷ έχρειά- ζοντο, αλλά χωρίς να ρίπτη βλέμμα επί τού σωρού τών χρυσών νομισμάτων, ροδούμενος μήπως εὐρή ξαφνα τού μη- δέν, τού τίποτε, εκεί όπου πρὸ ελίγων άκόμη ήμερῶν εΐχεν όλόκληρον θησαυρόν.

Όπωςόποτε, μία τών ανησυχιῶν του εΐχε διαλυ- θῆ. Συνήτησε και πάλιν τέν Πέτρον Μεράν και τῷ ζήτησεν εξήγησεις περί τών έρωτήσεών του και τών πα- ραδόξων τρόπων τού Άρ- τίνη. Ός πρὸς τούτον, δέν έμεινεν εις τέν Αύγουστον παρά κάποια απογοήτευσις περί τής σταθερότητος μερι- κῶν φίλων.

Φαίνεται όμως ότι τού έπισκόδιον αυτό εξετυλιχθη όπως μερικαί θύελλαι, αϊ όποια βροντοῦν έδῶ, αλλά πηγαίουν να έκραγοῦν άλ- λού. Οὕτω τήν Παρασκευήν τής ίδιας έβδομάδος, ό κύριος Δυμποῦά έλαβε παρά τού φίλου του κ. Μεράν, πατρός τού Πέτρου, τήν έπομένην έπιστολήν:

«Άγαπητέ μου φίλε, «Μ' έκάματε να διέλθω πολύ κακάς στιγμάς αυτές τας ήμέρας. Τήν παρελθού- σαν Δευτέρα, ό υίός μου, συνοδευόμενος υπό τού νέου Άρτίνη, έπήγε να πάρη τόν Αύγουστον σας, σκο- πεύων να μου τούς φέρη

και τούς δύο εις τού Τρεμολίνον... «Παρουσιάζονται εις τού θυρωρεῖον, με τήν βαλίτζαν εις τού χέρι, με τού έπα- νωφόρι εις τέν βραχίονα. Ό θυρωρός τους λέγει:— Ό κύριος Αύγουστος δέν δέχεται. Έφυγε ή θα φύγη σε λίγο, τού ιδιο είνε. Όσον δια τέν κύριον Δυμποῦά αυτές εὐρίσκεται τώρα εστην Αμερική! «Έκπληττονται, φυσικά, τά παιδιά και άπαντοῦν εις τέν θυρωρόν, ότι δέν

ένόησαν τίποτε.— Και όμως είνε απλύ- στατον, τούς λέγει ό θυρωρός με μειδια- μα περιεργον. Ποιοι φεύγουν εστην Αμε- ρική; οί κατεστραμμένοι!— Κατεστρα- μένος ό κύριος Δυμποῦά; ! άνακράζει ό Πέτρος μου' όχι δά! αυτό είνε ά- στεῖο!— Και όμως τού έπαθαν και άν- θρωποι πολύ πλουσιώτεροι από αυτόν, άπαντά ό θυρωρός σας. Έπιτέλους, τί να σας πῶ; εγώ δέν ξέρω τίποτε περισ- σότερο...

«Ό Άρτίνης και ό Πέ- ος έφυγαν. Αλλά μετά νήγνα βήματα, συναντοῦν τόν Αύγουστον, οδηγούντα ένα όμιλον ξένων. Ό Άρ- τίνης αντιπαρέρχεται κατά τόν νεαρόν αυτόν κύριον, οί κατεστραμμένοι άνθρωποι δέν είνε άξιοι ούτε τού χαιρετι- σμού μας... Ό Πέτρος μου, φυσικώτατα, και παρά τήν παρουσίαν τών Κορπανώφ, — είμαι, βλέπετε, καλά πληροφορημένος, — πλησιάζει τέν υιόν σας, και, με κάποιαν εὐλογον ταραχήν, με συγκίνησιν, τῷ κάμνει μερικὰς έρωτήσεις. Άφηρη- μένος εξ' αίτίας μικρού καυ- γῶ, — δι' ένα άσταχόν, νομί- ζω, — ό Αύγουστος άπαντά εις τέν Πέτρον κατά τρέ- πον, ώστε να πεισθῆ, ότι καταστροφή και άναχώρη- σις εις Αμερικήν ήσαν και τά δύο γεγονότα πραγμα- τικά. «Και ό υίός μου έρχεται και μου φέρει αυτές τας εί- δήσεις. Φαντασθήτε τήν ά- πορίαν μου και τήν λύπην μου! Τίνος κράχ, έλεγα, ό φίλος μου εγινε θύμα, χωρίς εγώ να μάθω τίποτε; Και τώρα που είμπορώ να τέν εὐρω;...»

«Όλοι έτρελλάθησαν! άνέκραξεν ό κ. Δυμποῦά...» (Σ. 366, στ. 6')